el pèsol negre

Publicació llibertària de l'Alt Llobregat i Cardener

GRATIS
6000 exemplars
II època núm. 19
Desembre-gener 2004-2005

Abusos de poder i mentides dels mossos d'esquadra a Berga

La seva brutalitat fou contestada amb una massiva manifestació /pàg 3-5

Un moment de la manifestació a Berga. Hi havien persones de totes les edats.

Torcidos Ibéricos, desfilant pobles /pàg 17

La patronal de Torcidos Ibéricos S.A., instal·lada a Castellbell i el Vilar i a Puig-Reig, amb 198 treballadores i treballadors, ha tornat a presentar un expedient de regulació de treball (el famós ERE) que pretén fer fora 78 persones, el que representa el 40% de la plantilla. D'aquestes 78 persones, 67 ho son de la fabrica de Castellbell i el Vilar, les altres 11 ho son de la de Puig-reig.

Sembla ser que dimarts 14 de desembre l'empresa planteja una última oferta d'expedient de regulació en el que s'acomiaden entre 45 i 48 llocs de treball que és votada a favor per prop d'un 62% dels treballadors.

Així doncs es segueix la dinàmica del moment. El sentiment de classe sembla que ja no existeix i que l'únic que val és el tots contra tots, així doncs no és d'extranyar que els obrers firmin l'acomiadament dels seus companys.

Berguedà

La desaparició d'un monòlit feixista /pàg 7

38 anys després, un monòlit que saludava la visita de Franco a Berga s'ha convertit en un homenatge a les víctimes dels feixismes

Bages

L'Ajuntament de Sallent i Agustín Rueda /pàg 6

La resolució del ple del passat dia 18 de juny en el qual s'aprovava posar el nom de Agustín Rueda al pavelló li va gran a l'equip de govern

Los autonomos no somos empresarios /pàg 17

Article on reflexiona el porque el autor como autonomo tiene que pagar a la cámara de comercia e indústria de Manresa.

NOVA SECCIÓ:

A l'aguait!!

...amb els abusos de poder

dossier central

NADAL, CONSUMISME I PRECARIETAT

WWW.berguedallibertari.org/pesolnegre/index.html

Castellano

Des de la llegada de los Mossos d'Esquadra a nuestras comarcas que se han venido repitiendo los abusos de poder. Sin embargo la injustificada y indiscriminada carga que protagonizaron la madrugada del 6 de noviembre por las calles de Berga ha sido simplemente escandalosa. Tan escandalosa como la manera de tratar la noticia que han tenido los medios de comunicación. Se ha vuelto a comprobar: no existen medios independientes. Frente a esta situación queda confirmada la necesidad de crear y mantener nuestros propios medios de comunicación, independientes de cualquier poder i dónde el librepensamiento permita decir las cosas sin rodeos. Los medios han dado únicamente, o mayoritariamente, la versión de los mossos i en este sentido nos vemos obligados a desmentir una información publicada en *El Triangle* dónde citando fuentes policiales afirmaban que *El Pèsol Negre* era portavoz de una determinada asociación de Berga. Eso es rotundamente falso, *El Pèsol Negre* es una publicación autónoma, independiente de toda asociación o colectivo -también de los aparentemente afines-, ya que el Pèsol sólo representa a las personas que en cada momento forman parte de él o colaboran de algún modo. Mil personas se manifestaron contra los mossos. De todos modos es necesario no perderles de vista ya que los abusos no han finalizado: la semana siguiente a la manifestación detuvieron a dos personas acusadas falsamente i que, casualmente, estaban al frente de la manifestación y, "casualmente" también, eran dos de las personas que la semana anterior habían denunciado los golpes recibidos en la carga policial. Todavía en Berga cabe destacar la acción de los compañeros del Bloque Rural de Ofensiva Cultural Antifascista (BROCA): 38 años después, un monolito que saludaba la visita de Franco en Berga se ha convertido en un homenaje a las víctimas del los fascismos.

Hablando de personas y instituciones que no tienen inconveniente en ser fascistas o demócratas en función de las circunstancias, hay que hablar de los empresarios de Manresa que hicieron una cena con los príncipes. ¿Con qué dinero se pago? Por cierto, parece que costó mucho que los mossos no pegasen "más de la cuenta" a los manifestantes contrarios a los representantes del negocio familiar de los Borbones: la monarquía. La visita supuso entre otras cosas, controles en viviendas, cortes de circulación y violencia policial en pro de la seguridad de los príncipes y la burguesía manresana.

En lo que respecta al ámbito laboral hay que denunciar el más que posible cierre de la fábrica de Mitasa en Castellar de N'hug, y el expediente de regulación de empleo presentado por Torcidos Ibéricos que dejará en la calle a 67 trabajador@s en Castellbell y 11 en Puigreig. La crisis del textil que dicen unos, o la avaricia de los que quieren ganar más a costa de despedir trabajador@s y trasladar la empresa a países dónde no existe ningún tipo de derecho laboral, que decimos otros.

En éste número nos llena de alegría poderos ofrecer una nueva sección titulada "Atención con los abusos de poder" que nos dará consejos básicos sobre jurídica antirepresiva, laboral y otros aspectos sobre sus leyes: al menos que cumplan sus propias normas. Por lo que se refiere al dossier central lo hemos dedicado a la Navidad y su contenido: consumo irresponsable, clericalismo oscuro y precariedad laboral.

Para acabar hay que destacar, cómo ya anunciábamos en el número anterior, que el pabellón municipal de deportes de Sallent lleva el nombre de Agustín Rueda. Pero cómo que no podía ser todo tan justo el Ayuntamiento de Sallent, incumpliendo su compromiso, se limitó a poner en la pared del pabellón una pequeña placa. Además, el bonito mural que hay en Sallent en recuerdo de éste luchador libertario ha sido objeto de un ataque fascista al ser parcialmente tapado con pintura. El mural se arreglará y lo que es más importante: nunca olvidaremos ni al compañero Agustín ni sus ideales. ¡Salud y anarquía!

Català

Des de l'arribada dels Mossos d'Esquadra a les nostres comarques que s'han repetit els abusos de poder. Tanmateix la injustificada i indiscriminada càrrega que van protagonitzar la matinada del 6 de novembre als carrers de Berga ha estat simplement escandalosa. Tant escandalosa com el tractament de la notícia que n'han fet els diferents mitjans de comunicació. S'ha tornat a comprovar: no hi ha mitjans independents. Davant d'aquesta situació queda confirmada la necessitat de crear i mantenir els nostres propis mitjans de comunicació, independents respecte els diferents poders i on el lliurepensament permeti dir les coses sense embuts. Els mitjans han donat únicament, o majoritàriament, la versió dels mossos i en aquest sentit ens veiem obligats a desmentir una informació publicada a *El Triangle* on citant fonts policíaques afirmaven que *El Pèsol Negre* era portaveu d'una determinada associació de Berga. Això és rotundament fals, *El Pèsol Negre* és una publicació autònoma, independent de tota associació o col·lectiu -també dels aparentment afins-, ja que el Pèsol només representa les persones que a cada moment en formen part o hi col·laboren. Mil persones van manifestar-se en contra dels mossos. Cal però, que no els perdem de vista ja que els abusos no s'aturen: la setmana següent a la manifestació van detenir dues persones acusades falsament i que, casualment, estaven al capdavant de la manifestació i, "casualment" també, eren dues de les persones que la setmana anterior van denunciar els cops rebuts a la càrrega policial. Encara a Berga, cal destacar l'acció dels companys de la Bloc Rural d'Ofensiva Cultural Antifeixista (BROCA): 38 anys després, un monòlit que saludava la visita de Franco a Berga s'ha convertit en un homenatge a les víctimes del feixismes.

Parlant de persones i institucions que no tenen inconvenient en ser feixistes o demòcrates en funció de com bufa el vent, cal parlar dels empresaris de Manresa que han fet un bon àpat amb els prínceps. Amb quins cales s'ha pagat el tiberi? Per cert, sembla que va costar molt que els mossos no piquessin "més del compte" els manifestants contraris als representats del negoci familiar dels Borbons; la monarquia. La visita va suposar entre altres coses controls a habitatges, talls de circulació i violència policíaca en pro de la seguretat dels prínceps i la burgesia manresana.

Pel que fa a l'àmbit laboral cal denunciar el més que possible tancament de la fàbrica de Mitasa a Castellar de N'Hug, i l'expedient de regulació de treball presentat per Torcidos Ibéricos que acomiadarà 67 treballadors a Castellbell i 11 a Puigreig. La crisi del tèxtil que diuen uns, o l'avarícia dels que volen guanyar més a costa d'acomiadar treballadors i traslladar l'empresa o països on no existeix cap tipus de dret laboral, que diem altres.

En aquest número ens omple d'alegria poder-vos oferir una nova secció titulada "A l'aguait amb els abusos de poder" que ens donarà consells bàsics sobre jurídica antirepressiva, laboral i altres aspectes sobre les seves lleis: almenys que compleixin les seves normes. Pel que fa al dossier central, l'hem dedicat al Nadal i el seu contingut: consum irresponsable, clericalisme obscur i precarietat laboral.

Per acabar cal destacar, com ja anunciàvem al número anterior, que el pavelló municipal d'esports de Sallent porta el nom d'Agustín Rueda. Però no podia ser tot tan just i l'Ajuntament de Sallent incomplint el seu compromís, es va limitar a posar a la paret del pavelló una petita placa. A més, el bonic mural que hi ha a Sallent en record d'aquest lluitador llibertari a estat objecte d'un atac feixista en ser parcialment tapat amb pintura. El mural s'arranjarà i el que és més important: mai oblidarem ni al company Agustín ni els seus ideals.
Salut i anarquia!

I recorda...

Edita: Col·lectiu Pèsol Negre. El Pèsol Negre no és el portaveu de cap associació ni entitat. El col·lectiu Pèsol Negre és obert i canviant i no representa a ningú, solament a qui en forma part a cada moment. D'altra banda, com a col·lectiu només intentem assumir l'editorial i les grans línies de la publicació, la resta de textos són responsabilitat dels irresponsables dels seus autors. A qui li piqui que es rasqui.
Tancament d'aquesta edició: 14/12/04

En aquest Pèsol Negre han participat: Roger, Milicianu, Zaplig, Gbx, Pep i tu, Amics d'Agustín Rueda, Barrikada, Emiliano, BROCA, Assemblea contra les presons, Àgria, Àngel Guixé, R.A.G.E., Cirne, Farriols, El Único, El Republicano Federal, Hiram Gascoigne, M, CNT de Monistrol de Montserrat, Blanka

Per contactar amb nosaltres:

pesolnegre@berguedallibertari.org

Atenció: La premsa anarquista pot erradicar la ignorància i la submissió al poder. Aquesta revista la fem entre totes i tots i per això és important que ens feu arribar els vostres articles de denuncia, pensaments, poemes, etcètera. Intentem publicar-ho tot, tingueu paciència.

Directori

*BERGA: **Ateneu Llibertari del Berguedà**: c/ Pinsania núm. 7 bxos, Berga 08600. Adreça electrònica: alliberga@hotmail.com i ateneullibertari@berguedallibertari.org **Associació Cultural Columna Terra i Llibertat** (col·lectiu difusor del pensament i la pràctica anarquistes): c/ del Balç núm. 4 baixos, Berga. Adreça postal: apartat de correus 16 Berga 08600. Adreça electrònica: actll@berguedallibertari.org **www.berguedallibertari.org** (Portal llibertari del Berguedà on trobareu les pàgines web dels col·lectius llibertaris berguedans). **Centre d'Estudis Josep Ester Borràs** (centre de documentació, recerca i difusió de la història social de la comarca): c/ del Balç núm. 4 baixos, Berga. Adreça postal: apartat de correus 16 Berga 08600. Adreça electrònica: cejeb@berguedallibertari.org **Pèsol Negre** (publicació llibertària de l'Alt Llobregat i Cardener): pesolnegre@berguedallibertari.org *GIRONELLA: **Associació Cultural La Fona**. *MANRESA: **CGT** (anarcosindicat): c/ Circunvalació núm. 77, 2on, 08240 - Manresa (Barcelona). Telf. : 93 874 72 60 - Fax : 93 874 75 59. Adreça electrònica: manre@cgt.es **Coordinadora antirepressiva de Manresa**: http://www.nodo50.org/cam/ (en construcció). **Na Bastardes** (centre social okupat): c/ Bastardes núm. 13, Manresa. *MONISTROL DE MONTSERRAT: **CNT-AIT** (anarcosindicat): c/ Sant Pere núm. 35, 08691 Monistrol de Montserrat. Adreça postal: Federico Beltrán, St. Pere núm. 7, 08691 Monistrol de Montserrat. Adreça electrònica: pavongeme@hotmail.com *NAVARCLES: **Casal Carrasclet:** http://navarcles.noodles.cc/casal/index.htm L'Escletxa (Portal Llibertari de Navarcles): http://navarcles.tk *OLVAN: **Ateneu Popular Olvanès** *SALLENT: **Amics d'Agustín Rueda** Adressa electrònica: amicsarueda@wanadoo.es, **CGT** (anarcosindicat): c/ Clos núm. 5, 08650 - Sallent (Barcelona). Telf. : 93 837 07 24 - Fax : 93 820 63 61. Adreça electrònica: sallent@cgt.es. Pàgina Web: http://www.cgt.es/sallent *SÚRIA: **L'Alternativa** (col·lectiu polític): c/ Magí Fàbrega, 3, 2n, 08260 Súria. Telf. 93 869 64 26. Pàgina web: www.surialternat.tk Adreça electrònica: surialternat@latinmail.com

Crònica d'uns abusos de poder

Berga
Barrikada, Pep i tu i GbX

La manifestació encara havia de sortir de la plaça Sant Pere i ja podem apreciar el volum de gent que va anar augmentant al llarg de la marxa

ANTECEDENTS

Fent memòria

Des dels primers números d'aquesta publicació la repressió policíaca al Berguedà ha estat una constant en les seves pàgines. Per desgràcia hem tingut episodis de tota mena: abusos d'autoritat, pallisses indiscriminades, intimidacions, i perquè no dir-ho un assassinat en tota regla (veure núm. 14). En total dels divuit números del *Pèsol Negre* que han vist la llum nou tenien articles sobre les habituals pràctiques d'aquest cos de policia. Així, farts de repressió, una part del jovent de Berga organitzà ja el gener del 2003 una jornada de rebuig a aquesta situació insostenible. Foren més de cent persones les que es manifestaren pels carrers de Berga darrera la pancarta "prou repressió policíaca al Berguedà. Estem fartes de mossos d'esquadra (A)". Com no, la manifestació comportà les respectives represàlies (tot i que fou pacífica en tot moment). Persones que van ser considerades per la policia com a instigadors o organitzadors foren blanc de seguiments descarats, arribant a "acompanyar-los" amb un cotxe secreta diàriament al seu corresponent lloc de treball. També en la jornada es presentà un dossier on es recollien tots els articles publicats aquí que feien referència a la repressió al berguedà.

Tot i l'èxit de la jornada la situació al carrer continuà mes o menys de la mateixa manera.
Els articles referents al tema seguien apareixent a la publicació i al carrer es seguia (i es segueix encara) respirant un ambient de repressió i d'odi cap als que dia a dia ens fan la vida impossible. Perquè els abusos dels mossos són constants contra la població i més concretament contra el jovent. Molts de nosaltres estem farts que no ens puguem passejar tranquil·lament pel carrer sense patir perquè aquests individus et registrin, t'intimidin i molts cops et detinguin sense haver fet res. Perquè no estem parlant aquí de denúncies de tortures contra els mossos, no estem parlant dels joves Torà o de la denúncia d'amnistia internacional presentada contra el cos de mossos d'esquadra pels seus tractes als immigrants. Estem parlant del que ens afecta més directament i immediatament a la nostra comarca.

Però si els seus antecedents ja són escandalosos amb la darrera actuació s'han superat àmpliament. La càrrega indiscriminada contra tothom que es trobava a la ronda moreta la nit del 6 al 7 de novembre ha posat les coses al seu lloc i ha deixat clar de quin pal van aquests senyors (i mai millor dit). Perquè no entrarem a discutir si hi ha drogues als carrers de Berga, ni la temàtica del soroll, com han fet els mitjans locals per ocultar l'abús de poder dels mossos. Discutirem i explicarem els fets tal com ens els han fet veure les víctimes i han corroborats desenes de testimonis. Fent doncs periodisme veritablement independent.

ELS FETS

Agressions Físiques

Durant la nit de dissabte a diumenge del 6 de novembre com tots sabem tingué lloc a Berga un fort desplegament del cos de mossos d'esquadra suposadament en busca de drogues. El resultat fou dos detinguts: un acusat de tinència de drogues i un altre acusat d'agressió a l'autoritat. Els mossos visitaren ja a quarts de deu del vespre el bar la Granja situat a la plaça Maragall on van detenir la primera persona suposadament amb més de 80 pastilles d'èxtasi (algunes fonts ens han informat que no eren de la persona detinguda), passant llavors pel bar la Plaça on es van presentar amb actituds molts prepotents, registrant un parell de cotxes i arribant a agredir físicament a un noi sense cap motiu (es va emportar una bufetada). Però això només seria el començament d'una caça de bruixes.

Fou cap a quarts de tres quan dos cotxes patrulla i una furgoneta arribaren davant el bar musical el cau i començaren a fer fora la gent que es trobava tranquil·lament al carrer. La seva actitud segons testimonis presencials dels fets va ser en tot moment molts prepotent. Molts joves van intentar anar a dialogar amb els agent per saber el perquè de tot plegat i aquests simplement no contestaven o ho feien de mol males maneres al·legant que els veïns s'havien queixat i que "allà no hi podien estar". Així el jovent optà per anar direcció a la discoteca la General, quedar-se dins del bar o marxar cap a una altre banda. Fou el grup que es dirigí cap a la general el que va patir la ira de la policia autonòmica. Un jove que anava més avançat que els altres fou retingut per un grup de mossos a l'altura del carrer Pompeu Fabra després de que els insultés recriminant-los la seva actitud prepotent. Els mossos optaren per identificar-lo i al veure que aquest oposava resistència verbal l'empenyeren fortament cap a la paret, just al costat de la botiga Cinc sentits. Finalment el jove s'identificà moments després de que arribessin els seus companys procedents de El Cau. Els joves van intentar dialogar amb els mossos, demanant el perquè de la retenció del seu company i que si podien fer el favor de deixar-lo lliure. Fou llavors quan un cordó de 5 o 6 mossos els barrà el pas. Es van succeir les discussions entre els joves que es volien emportar el seu company i els agent de "l'ordre". Com podem llegir en les denúncies presentades posteriorment un jove rebé una bufetada sense cap motiu. Els seus companys en veure tal abús d'autoritat exigiren el número d'identificació dels agents que no duien visible (fet totalment il·legal).

Seguidament els mossos d'esquadra tragueren les seves porres i començaren a colpejar a absolutament tothom que es troba al carrer en aquell moment, començant així una càrrega policíaca que arribà fina ben bé davant la General. Segons fonts dels mossos d'esquadra el jove retingut darrera el cordó policial hauria agredit a un mossos agafant-lo del coll i tirant-lo al terra però segons més d'una desena de joves presents afirmen que aquesta agressió no va existir. És doncs d'aquesta manera com els mossos intenten justificar tal abús. Tot i així foren molts els joves que reberen cops i empentes del cos que en segons ells ens ha de protegir. A part dels que en un principi van estar discutint amb els mossos també van rebre tots els que simplement estaven passejant tranquil·lament entre el tram comprès entre el carrer Pompeu Fabra i la telefònica.

Com podem llegir en un comunicat de denúncia dels fets i com ens han pogut constatar fonts fiables, una noia que estava asseguda amb un atac de nervis en el moment de la càrrega en un portal just al costat de la General, va estar apunt de rebre un cop de porra al mig de la cara si no hagués estat perquè un altre mosso d'esquadra ho impedí. Aquest cop de porra acabà, desviat, trencant el vidre del portal.

Val a dir que quan va començar la càrrega policíaca fou en el moment que detingueren el jove. Just quan començaren les corredisses una furgoneta arribà ràpidament des del Cau i s'emportà el jove cap a la comissaria. Mols joves, que també sostenen que no va existir cap agressió per part del jove detingut també afirmen que la càrrega policíaca fou una tàctica per emportar-se sense problemes el noi detingut. Segons hem sabut, van ser tres

Manifestació realitzada el gener del 2003 també contra la repressió al Berguedà

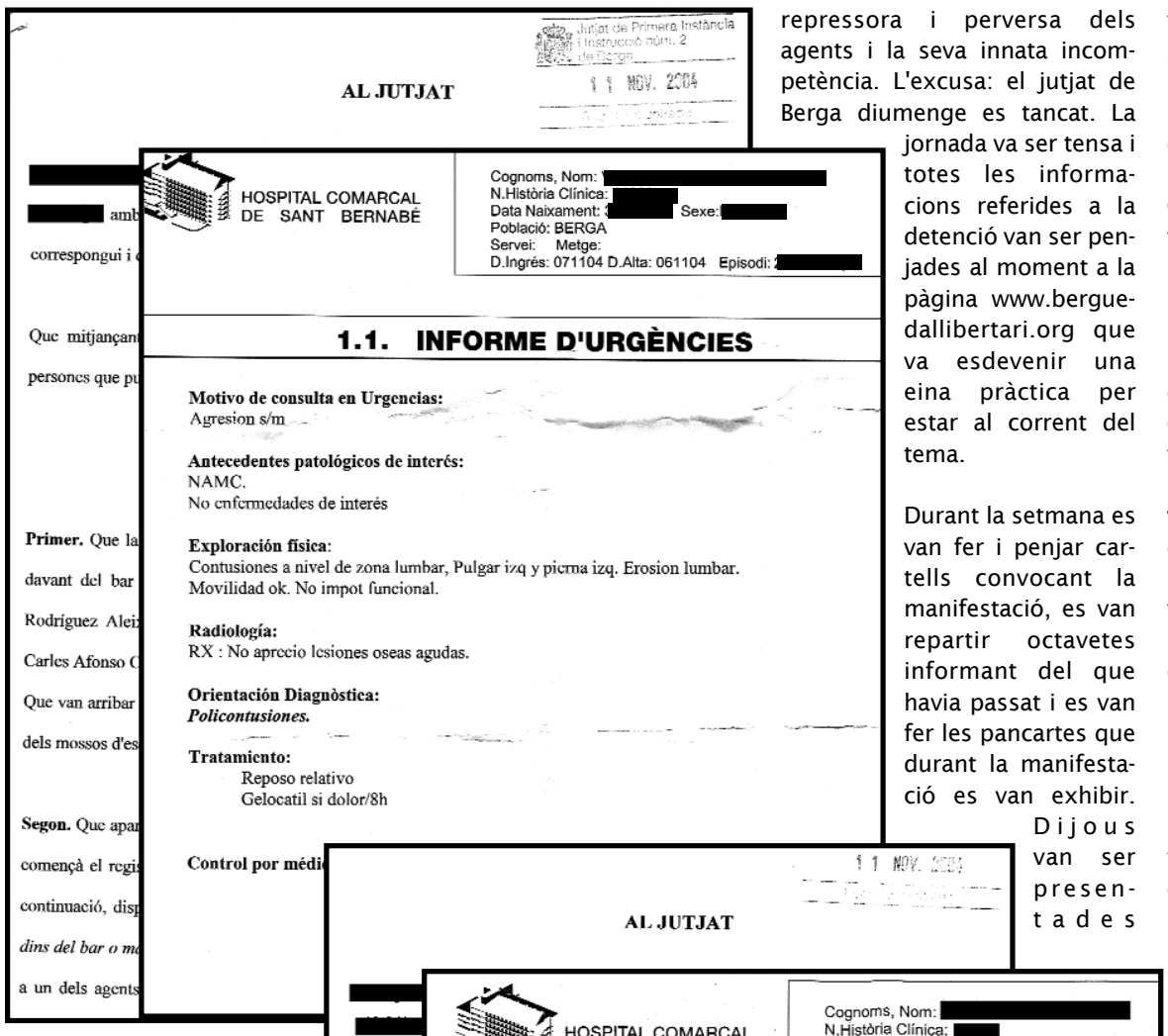

AL JUTJAT

Jutjat de Primera Instància i Instrucció núm. 2 de Berga

11 NOV. 2004

HOSPITAL COMARCAL DE SANT BERNABÉ

Cognoms, Nom: [redacted]
N.Història Clínica: [redacted]
Data Naixament: [redacted] Sexe: [redacted]
Població: BERGA
Servei: Metge:
D.Ingrés: 071104 D.Alta: 061104 Episodi: [redacted]

1.1. INFORME D'URGÈNCIES

Motivo de consulta en Urgencias:
Agresion s/m

Antecedentes patológicos de interés:
NAMC.
No enfermedades de interés

Exploración física:
Contusiones a nivel de zona lumbar, Pulgar izq y pierna izq. Erosion lumbar.
Movilidad ok. No impot funcional.

Radiología:
RX : No aprecio lesiones oseas agudas.

Orientación Diagnòstica:
Policontusiones.

Tratamiento:
Reposo relativo
Gelocatil si dolor/8h

Control por médi

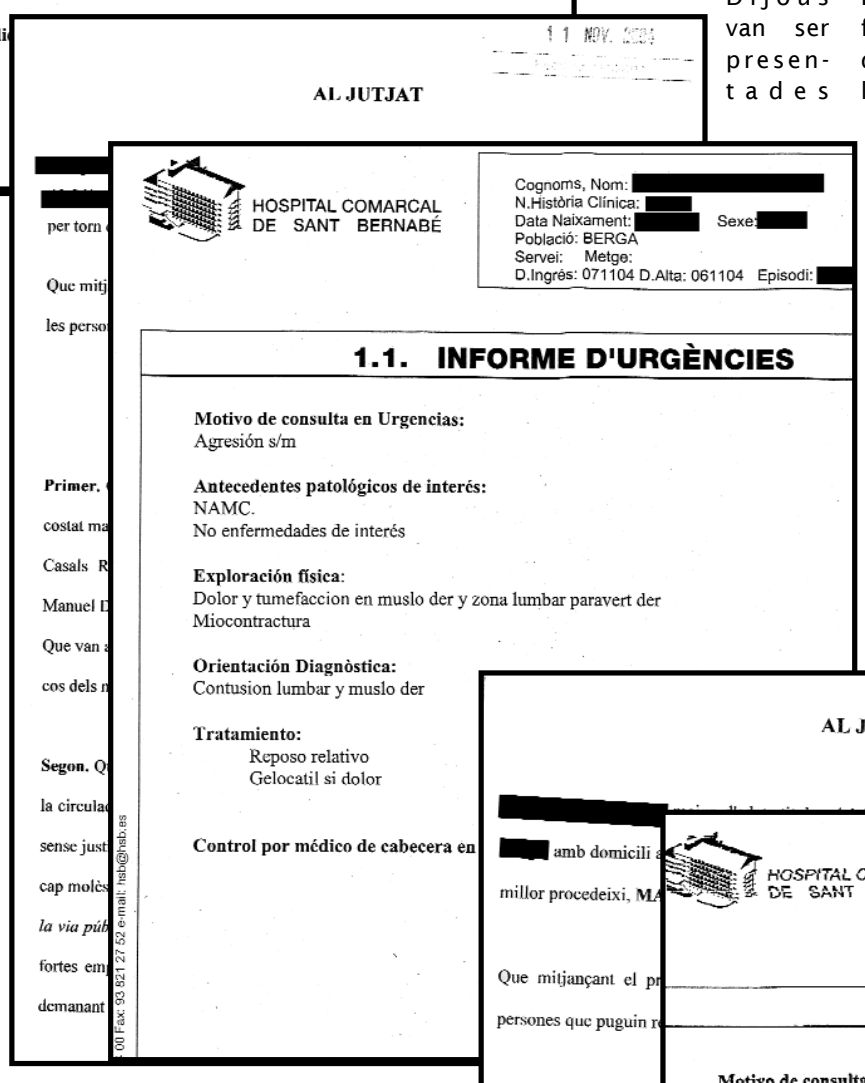

11 NOV. 2004

AL JUTJAT

HOSPITAL COMARCAL DE SANT BERNABÉ

Cognoms, Nom: [redacted]
N.Història Clínica: [redacted]
Data Naixament: [redacted] Sexe: [redacted]
Població: BERGA
Servei: Metge:
D.Ingrés: 071104 D.Alta: 061104 Episodi: [redacted]

1.1. INFORME D'URGÈNCIES

Motivo de consulta en Urgencias:
Agresión s/m

Antecedentes patológicos de interés:
NAMC.
No enfermedades de interés

Exploración física:
Dolor y tumefaccion en muslo der y zona lumbar paravert der
Miocontractura

Orientación Diagnòstica:
Contusion lumbar y muslo der

Tratamiento:
Reposo relativo
Gelocatil si dolor

Control por médico de cabecera en

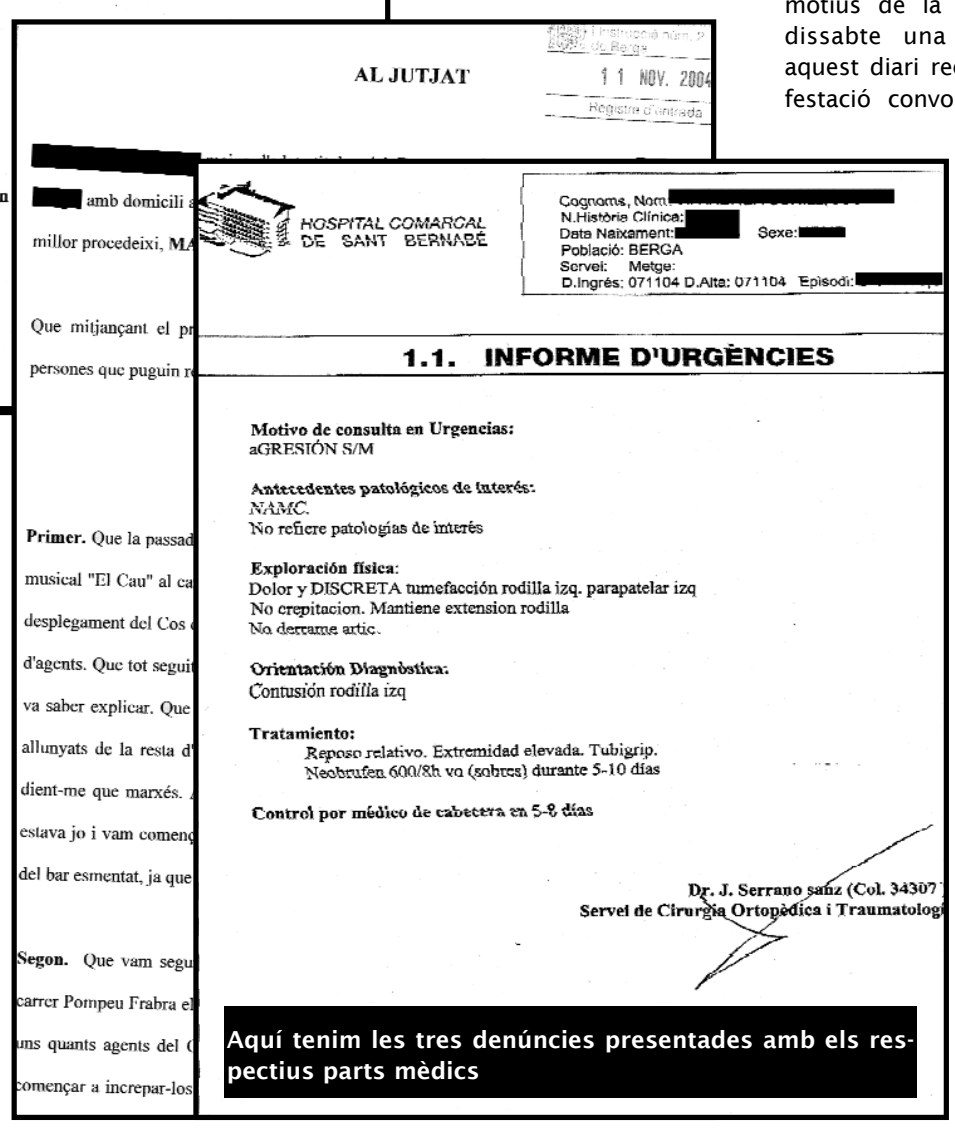

AL JUTJAT

Jutjat de Primera Instància i Instrucció núm. 2 de Berga

11 NOV. 2004

Registre d'entrada

HOSPITAL COMARCAL DE SANT BERNABÉ

Cognoms, Nom: [redacted]
N.Història Clínica: [redacted]
Data Naixament: [redacted] Sexe: [redacted]
Població: BERGA
Servei: Metge:
D.Ingrés: 071104 D.Alta: 071104 Episodi: [redacted]

1.1. INFORME D'URGÈNCIES

Motivo de consulta en Urgencias:
aGRESIÓN S/M

Antecedentes patológicos de interés:
NAMC.
No refiere patologías de interés

Exploración física:
Dolor y DISCRETA tumefacción rodilla izq. parapatelar izq
No crepitacion. Mantiene extension rodilla
No derrame artic.

Orientación Diagnòstica:
Contusión rodilla izq

Tratamiento:
Reposo relativo. Extremidad elevada. Tubigrip.
Neobrufen 600/8h vo (sobres) durante 5-10 días

Control por médico de cabecera en 5-8 días

Dr. J. Serrano sanz (Col. 34307)
Servei de Cirurgia Ortopèdica i Traumatologi

Aquí tenim les tres denúncies presentades amb els respectius parts mèdics

les denuncies presentades contra els mossos per agressions.

Tot i així els agredits van ser molts més, doncs alguns dels denunciants han assenyalat que quan van presentar-se a l'hospital Sant Bernabé per ser atesos van poder veure com hi havia molts altres nois agredits. És destacable que alguns joves que van ser acompanyats per la Guàrdia Urbana que els ho aconsellà. També cal destacar que allà es van trobar amb els Mossos que veient que s'havien passat i amb vista a les possibles denúncies que els podien posar, van anar a fer-se partes mèdics. En aquest punt s'ha de dir d'una banda que els mossos en cap moment havien rebut cap agressió i d'això hi ha múltiples testimonis, també cal assenyalar la total manca d'ètica professional del metge que va acceptar de fer partes de lesions als agents que no tenien res.

Un detingut

El jove detingut estarà reclòs a la comissaria de Berga fins el dilluns 8 de novembre a les 15'30 h. I serà acusat d'agressió a la autoritat entre d'altres càrrecs de menor importància.

Mobilitzacions

El mateix diumenge dia 7, ja corrien diversos correus electrònics convocant mobilitzacions per al dissabte següent. Concretament hi havia tres convocatòries que, arrel d'una assemblea dels afectats celebrada el dilluns al vespre, es van unificar en una sola convocatòria pel dissabte 13 a les 19 hores a la plaça de sant Pere. El mateix diumenge es va contactar amb un advocat per prendre mesures legals contra l'abús de poder dels mossos.

Dilluns, va ser un dia de gran tensió ja que els mossos havien detingut una persona, acusada en fals, i no el deixaven anar. No va ser fins a les 15'30 hores que el van deixar anar, una detenció que a part de ser arbitraria, ja que com confirmen molts testimonis en cap moment hi va haver cap agressió cap als agents, va ser innecessariament llarga. El motiu: la voluntat repressora i perversa dels agents i la seva innata incompetència. L'excusa: el jutjat de Berga diumenge es tancat. La jornada va ser tensa i totes les informacions referides a la detenció van ser penjades al moment a la pàgina www.berguedallibertari.org que va esdevenir una eina pràctica per estar al corrent del tema.

Durant la setmana es van fer i penjar cartells convocant la manifestació, es van repartir octavetes informant del que havia passat i es van fer les pancartes que durant la manifestació es van exhibir. Dijous van ser presentades tres denuncies contra els mossos d'esquadra per agressions, lesions i abús d'autoritat. Divendres es presentaven tres queixes al síndic de greuges. El mateix dijous l'associació Catalana Pro Drets Humans s'interessava per l'abús comès per la policia autonòmica a Berga.

Durant la setmana, també es va iniciar una campanya de difusió de la mani de dissabte i una campanya d'informació que contrarestés les maniobres dels mossos que a partir de dimarts van començar a mentir a través dels mitjans de comunicació. Molta d'aquesta tasca es va fer a traves de correus electrònics, mòbils, cartes als diaris...També des del dilluns es va demanar a l'Ajuntament de Berga que es posiciones davant el que havia passat i el silenci encara dura.

Dissabte, poc abans de la manifestació, es van veure tres porqueres dels mossos passar per la Ronda Moreta, tanmateix durant la manifestació van demostrar ser una miqueta més intel·ligents que el dissabte anterior i no van fer acte de presència. Minuts abans de les set de la tarda la plaça de sant Pere ja era bastant plena i durant els deu minuts següents es va anar emplenant. Aleshores es va llegir el manifest amb un megàfon i la manifestació va començar. Mentre es llegia el manifest i mentre començava el camí carrer major avall va anar arribant més gent. Calculem que hi va arribar haver gairebé mil persones, potser vuit-centes. Tanmateix el més important va ser que hi havia gent de tot tipus, joves, vells, nens, pares de família, etcètera. La manifestació va tenir un èxit sense precedents i va posar de manifest el notori rebuig que hi ha a Berga als mossos d'esquadra i a la manera que fins ara han tingut de fer les coses: incompetència, incapacitat manifesta d'assumir i limitar-se a les seves funcions, prepotència, xuleria, abusos de poder, violència, etcètera.

Agressions mediàtiques

L'agressió mediàtica va començar dimarts 9 de novembre a *Regió7*, on es va publicar -probablement a petició dels Mossos- una inversemblant història del tot allunyada del que havia passat el dissabte a la nit i que pretenia justificar, amb més pena que glòria, l'actuació dels Mossos. Cal assenyalar com els mossos s'afanyen a justificar-se, tancant files i ocultant de manera corporativa el manifest abús d'autoritat que s'havia exercit. També cal assenyalar la penosa manca d'ètica professional de *Regió 7* que, com un gos serveix a l'amo, va publicar el que els mossos van voler sense exercir de periodistes i investigar o contrastar la informació amb altres fonts. Dimecres 8 de novembre apareixia una carta al director a *Regió7* denunciant sense embuts el que havia succeït. L'endemà dijous el diari de la Catalunya Central publicava la convocatòria de la manifestació i en explicar molt breument els motius de la manifestació. El dissabte una altra nota en aquest diari recordava la manifestació convocada per aquell mateix dissabte. Diumenge 14 *Regió 7* publicava un article que malgrat ser molt breu, explicava els fets i la manifestació amb molt més rigor, fent servir vàries fonts, en definitiva fent una mica de periodisme. El mateix dia *el Periódico de Catalunya* publicava una nota tant breu com mal escrita que va ser rebatuda amb una carta al director publicada en el mateix rotatiu el 22 de novembre. La publicació quinzenal *L'Accent* informava breument

de l'agressió de la policia en la seva edició del 16 de novembre i al setmanari *Contra-Infos* del 17 de novembre publicava una noticia que explicava els fets més àmpliament i la completava la setmana del 24. Dissabte 20 a *Regió 7* es publicava una altra carta al director denunciant els fets i l'actitud dels polítics locals. Cal dir que es van arribar a enviar moltes cartes al director, de les quals van ser publicades ven poques, per part de testimonis dels fets per tal de contrarestar les mentides que els mossos van fer publicar als mitjans no independents. El setmanari *El Triangle* treia la notícia en portada i explicava els fets a l'interior. La gent del *Triangle* van fer un article fent servir majoritàriament les fonts dels mossos i el manifest de les víctimes de les agressions. L'article del *Triangle* deixa bastant que desitjar en quant a que no fa gaire investigació ni contrasta la font que més fa servir: els mossos d'esquadra. L'únic bo de l'article és que en donar molta canxa als mossos, i fer-los-hi preguntes, acaben retratant-se ells mateixos: arriben a afirmar que van picar la gent perquè estan farts que els insultin (aquest intent de justificació de l'abús d'autoritat potser és denunciable i en tot cas ens explica amb quin tipus de persones estem tractant). Encara el dissabte 4 de desembre a *Regió 7* apareixia una carta al director denunciant l'acció de la policia autonòmica i sobretot la incapacitat política demostrada pels polítics locals. El mateix dia el diari contrarestava la carta amb un veritable pamflet propagandístic al seu infumable setmanari anomenat *"Presència"*, on se'ns explicava de manera totalment acrítica i devota "un dia de mosso. Una jornada policial viscuda des de dintre amb els Mossos d'esquadra". La campanya de neteja d'imatge perfectament preparada pels mossos tornava a comptar amb la premsa titella, disposada a fer propaganda, gratuïta?

Aquest repàs fins ara feia referència als mitjans escrits, tanmateix val la pena destacar la tasca feta des de Canal 4. Aquest mitjà va començar a tractar el tema amb molta professionalitat, contrastant la versió dels mossos amb la de les seves víctimes. Aquesta televisió va cobrir la manifestació i en va informar de manera bastant correcte. Tanmateix i no sabem si per pressió de la policia autonòmica això va canviar. I al programa la Roca que porta el socialista Jordi Simón es va organitzar una tertúlia totalment tendenciosa amb l'objecte de criminalitzar les víctimes de la violència dels mossos. La tertúlia contava amb la presència del regidor de governació l'Òscar Fernández que es pot dir sense faltar a la veritat que va fer el papanates, el cap dels mossos Marc Fornas (el rei del cinisme), la Roser Farràs presidenta de l'associació de veïns del casc antic (no sabem si el càrrec és vitalici) que no es perd una tot i que no pintava res en l'afer (cuándo el diablo no sabe que hacer mata moscas con el rabo) i com a víctima dels fets i víctima de la tertúlia el cantautor berguedà Manolito. La tertúlia com hem dit va consistir en fer demagògia, no parlar dels abusos d'autoritat ocorreguts i desviar el tema a qüestions tant complexes com l'oci juvenil. És destacable la participació inestimable d'un entranyable senyor que trucava des d'un xalet dels Pedregals aportant llum a la qüestió: tot ho havien organitzat els anarquistes, sí aquells que al 36 cremaven convents i és clar va aportar una solució: més mà dura; malgrat tractar-se del testimoni d'un feixista s'ha de dir que la seva intervenció s'ha d'agrair ja que va posar la nota de color i humor negre al programa. Pitjor va ser l'entrevista que la setmana següent van fer al cap dels mossos amb l'únic objecte que s'esplaiés justificant la seva tasca (Oh! Que bons són els mossos!), només hagués millorat el programa una fel·lació per part del presentador. Un intent de tornar la imatge que la gent tenia dels mossos abans que aquest cos s'implantés a casa nostra i comences a pertorbar la pau social amb la seva incompetència, falta d'ofici que dirien alguns, xuleria i els seus abusos.

Exeptuant alguna exepció la premsa burgesa va fer ressò únicament de la versió policíaca

Repressió >> La policia diu que l'actuació va ser correcta: "Ja estem farts que ens insultin"

Manifestació a Berga contra la 'brutalitat' dels mossos

Mil joves protesten a Berga per la batuda dels Mossos als bars

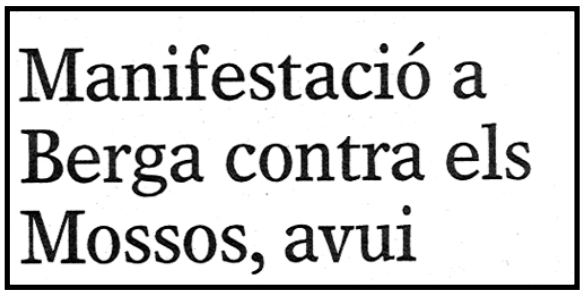
Manifestació a Berga contra els Mossos, avui

Un miler de joves es manifesten contra els Mossos a Berga

Detencions i assetjament

La matinada del diumenge 13, després de la manifestació, una patrulla de Mossos d'Esquadra va ser increpada mentre patrullava per la Ronda Moreta, i aquests van respondre, en actitud provocadora, retenint i identificant un noi, malgrat les queixes i la oposició d'un nombrós grup de joves que es trobaven a prop. Aquest incident, que no va anar a més, va ser utilitzat com a excusa per començar una revenja particular per part dels Mossos d'Esquadra. Per aquests fets, el dimarts següent, un jove va ser detingut de forma irregular per delictes varis contra l'autoritat: els mossos el van anar a buscar a casa seva i després de dir-li que volien parlar amb ell, el van emmanillar i el van portar cap a comissaria. El dia següent, altres dues persones van ser citades telefònicament per tal que anessin a declarar (pràctica del tot irregular). Una d'aquestes persones va accedir-hi, sota la pressió que en cas contrari, el seu company no seria alliberat. Un cop allà, la seva declaració va ser manipulada i tergiversada de forma que van passar-lo intencionadament de testimoni a acusat. Resulta sospitós el fet que dues d'aquestes tres persones represaliades havien denunciat el cos policial per les agressions rebudes la setmana abans al mateix carrer. Els acusats van ser només testimonis dels fets, com tantes altres persones. De fet l'acusació no es sosté per enlloc, però els mossos s'han afanyat a buscar un titella disposat a dir el que ells volen que digui (tot i que sigui fals i fins i tot surrealista), és tracta d'un dels porters de La General anomenat Sergio Garcia Leon. Aquests pràctiques d'escarni individualitzat, així com les mentides dels Mossos a la premsa i a la televisió local, van generar una indignació encara més gran que va provocar la convocatòria urgent d'una altre concentració davant de l'Ajuntament, en què es denunciava també l'actitud còmplice d'aquesta institució. Així que el dissabte 20, una vuitantena de persones es van concentrar a la Plaça de Sant Pere en contra dels fets que s'estaven produint.

ELS RESPONSABLES

-Ramon Camps

-Marc Fornas

-Òscar Fernández Pola

QUI SÓN ELS RESPONSABLES?

Els mossos que van agredir diverses persones, que no anaven identificats i que anaven en el furgó policial amb matrícula CME-9097. El seu cap Marc Fornas, cap de l'àrea bàsica policial del Berguedà i ex subcap del grup d'escortes dels Mossos d'esquadra, per ser el responsable de l'acció i per actuar corporativament. L'alcalde de Berga, Ramon Camps Roca, que estava al corrent de l'acció i que amb el seu silenci l'ha donat per bona. El regidor Òscar Fernández-Pola Garrido que amb la seva estupidesa i la seva mala gestió ha aconseguit crear un problema social d'ordre o desordre púbic, d'abús d'autoritat i de convivència on no n'hi havia cap. Tots els polítics de l'Ajuntament de Berga per girar l'esquena als ciutadans, al miler de manifestants, amb el seu silenci còmplice. Els mitjans que actuen amb una submissió al poder que fa venir ganes de vomitar. Els dos o tres veïns jubilats que com que no tenen feina es dediquen a trucar als mossos per solucionar l'insomni que de vegades els hi provoquen els seus nets.

Cal dir també que tot aquest afer és simplement un cas flagrant d'abús d'autoritat i de violència injustificada exercida pels mossos d'esquadra de Berga. Que la resta de consideracions són ganes de marejar la perdiu. També cal denunciar la voluntat de criminalitzar al jovent i la voluntat dels mossos d'esquadra de polititzar el seu abús d'autoritat en assenyalar com a promotors de la manifestació (que en cap cas va estar polititzada) algunes associacions de la ciutat que res tenen a veure ni amb l'abús d'autoritat dels mossos ni amb les conseqüències que ha comportat. Tot plegat ha servit per saber qui es qui (per si algú encara tenia dubtes): la policia, els polítics, els mitjans de comunicació, la gent que és solidària i la que no ho és, etcètera. Perquè sempre estarem lluitant contra els abusos de poder amb totes les nostres forces. No necessitem cap mosso. Soletes estem millor. Prou violència, fora mossos. Ni Mossos ni polítics. Visca l'autogestió i la solidaritat revolucionària!

Relat d'un menyspreu

Sallent

Amics d'Agustín Rueda

El col·lectiu AMICS D'AGUSTÍN RUEDA vol dirigir-se a les autoritats municipals y al poble de Sallent. Volem deixar clares algunes coses entorn al pavelló municipal Agutín Rueda.

En principi volem felicitar als membres govern municipal que, en el plé celebrat el dia 18 de juny de 2004 va aprovar donar el nom d'Agustín Rueda al nostre pavelló d'esports municipal. Va ser la culminació d'una reivindicació gairebé històrica i els hi donem sincerament les gràcies. De tot cor. Fins aquí, tot bé.

A finals d'agost ens vam posar en contacte amb la regidora d'esports, Lluisa Parcerisas (PSC) regidora d'esports i ensenyament per posar en marxa el compliment de l'acord i determinar la data del nomenament oficial doncs, nosaltres volíem fer un acte de celebració. Un acte senzill i emotiu. Des de bon principi sens van donar excuses ja que, segons la regidora, no tenien la "parrilla" del calendari d'activitats esportives a celebrar en el pavelló, Ens vam adonar en el transcurs dels dies d'una falta d'interès per part de la regidora. Van passar les setmanes i, davant la nostra insistència, sens comunica que proposem nosaltres mateixos unes dates. Així ho fem i vam decidir proposar la data de 31 d'octubre de 2004, data que va ser aprovada. Faltava més d'un mes.

AMICS D'AGUSTÍN RUEDA va proposar que, apart de la retolació que hi figuraria a la part superior de la porta d'entrada al pavelló amb el nou nom complert del mateix, s'hi poses una placa amb una frase que definia la forma de concebre l'esport que tenia l'Agustín. Una frase sense cap sentit polític i que va escriure ell mateix en un dels nombrosos escrits que ens va deixar. Deia així:

EL DEPORTE NOS SIRVE PARA MANTENERNOS EN BUENA FORMA FÍSICA, DESARROLLAR LOS REFLEJOS Y FOMENTAR EL COMPAÑERISMO; DONDE TODOS JUEGAN Y LO DE MENOS ES EL RESULTADO
Agustín Rueda Sierra
Sallent 14-11-1952, prision de Carabanchel 14-3-1978

Al final, la placa no s'ha posat ni sens ha donat cap explicació!!.

No va acabar aquí tot. Des de el dia que vam acordar de fer els actes no vam parar d'anar i tornar de l'ajuntament per parlar amb la Lluisa, ara amb el tema dels rètols com a objectiu, doncs quedava clar que, si nosaltres no insistíem, no i havia cap voluntat per part de la regidora responsable del pavelló. En la darrera entrevista i, a la pregunta que si s'havien posat d'acord ella i en Benet Vendrell regidor d'urbanisme i obres publiques per la qüestió del rètols, la seva resposta va ser que sí, que havien decidit posar la placa amb la frase de l'Agustín a l'esquerra de l'entrada del pavelló. Ens va semblar bé i, a la pregunta de que si el rètol de la part superior de la porta seria del mateix material de l'existent va respondre que allò es quedaria com esta, cosa que ens va deixar perplexos i al·lucinats. No enteníem res. NO VA ACORDAR EL PLÉ DONAR EL NOM AGUSTÍN RUEDA AL PAVELLO? - vam preguntar. La seva resposta va ser que poséssim una instància!. Vam contestar que: N'hi ha de mes eficaços!!!. Vam comunicar-li que ens posaríem en contacte amb el regidor Benet per resoldre aquest tema, cosa que vam fer.
En la primera entrevista amb ell vam veure una actitud molt positiva de la seva part i tenia molt clar que els acords del plé havia que complir-los. Però al matí següent havia canviat aquest tarannà. Ja l'havien estirat de les orelles i ja no havien ganes de fer res, ni tant sols de rebren's.

Realment no sabem si ha influït dins de l'equip de govern a l'hora de posar-hi voluntat política la marxa del senyor Santi Andorrá ex regidor d'hisenda i l'arribada de l'antic líder local de CIU i avui "passat" a ERC en Jordi Canal per substituir-lo en portar les contes de l'ajuntament.

Arribat el dia 31 d'octubre ens trobem col·locada una "plaqueta" amb la que intenten justificar-se. Pel nostre col·lectiu i la gent que estimàvem l'Agustín això es un insult i una pressa de pel. Durant l'acte, la única representació del govern municipal son el regidor Benet i la regidora de cultura Anna Gabriel.

Cal a dir que la regidora Anna Gabriel (CUP) es la única representant municipal que ens ha demostrat el seu recolzament i, des de el primer moment ha demostrat fermesa en el compliment dels acords del plé municipal demostrant congruència democràtica en els seus actes, deixant ben clar qui esta per la feina i a qui "el vestit els hi va gran". Fa mes el que vol que el que pot. Que hi farem!.

Realment no sabem si ha influït dins de l'equip de govern a l'hora de posar-hi voluntat política la marxa del senyor Santi Andorrá ex regidor d'hisenda i l'arribada de l'antic líder local de CIU i avui "passat" a ERC en Jordi Canal per substituir-lo en portar les contes de l'ajuntament. Aquesta persona es va oposar el seu dia -junt amb la resta dels seus "companys" de CIU al fet de que es poses el nom d'Agustín Rueda al pavelló i, ni tant sols els hi va passar pel cap el preguntar a les entitats si els hi semblava bé o no, com ara reclamen insistentment i quasi a crits. Quan van tenir el tema sobre la taula, van votar en contra i li van donar "carpetazo" i fora.

Nosaltres deixem ben clar que la decisió de donar el nom d'Agustín Rueda es una decisió política i no només es valora que l'Agustín fos un gran esportista, sinó també la trajectòria de compromís i de lluita que va ser la seva vida. També entenem que l'Agustín no es apreciat de la mateixa manera per a tots els sallentins, però, pensem en la quantitat de noms de "il·lustres" personatges que omplen els nostres carrers, places i monuments del nostre poble que tampoc tenen la mateixa valoració per a tothom.

Així doncs, reclamem que, simplement fem honor a la paraula PLURALITAT - que, dit sigui de pas, a molts polítics els hi omple la boca - ja l'hi tocava el torn de l'homenatge al sallentí contemporani amb mes alçada de mires, mes generositat i mes gran disposició a canviar aquesta societat injusta, inhumana i insolidària.

De tota aquesta "moguda" i la resposta per part de l'equip de govern em sortit amb un dolent regust de boca, pensàvem que la foscor s'en anava amb la sortida dels convergents de l'ajuntament i confiàvem amb que un govern d'esquerres portaria claredat i transparència a la gestió municipal. Ara no ho tenim tant clar i.... parlant de claredat i transparència, estem impacients en saber el resultat de l'auditoria que es va posar en marxa amb l'entrada del nou govern i que deixaria ben clareta la situació econòmica del nostre ajuntament després de la marxa de CIU.

També cal dir que cap associació ni entitat del poble va rebre l'invitació ni la notificació oficial dels actes del dia 31 d'octubre per part de l'ajuntament quan, normalment així es fa. Ni tant sols han fet una fulla informativa pels diferent llocs d'informació pública. Es greu si tenim en conte que es la realització oficial dels acords del plé de l'ajuntament del dia 18-06-2004. Prenem nota.
De totes menes estem segurs que som nosaltres els que no hem fet bé les coses. Res ens complauria més que ens diguessin a on ens hem equivocat.

AMICS D'AGUSTÍN RUEDA seguirà lluitant per que la rotulació del PAVELLÓ MUNICIPAL D'ESPORTS AGUSTÍN RUEDA sigui digne, rectificar es de savis. Nosaltres ens farem càrrec dels diners que es necessitin. No volem que això repercuteixi en els impostos dels nostres veïns. Esperem que ningú s'ofengui i, lo que aquí anunciem, ho fem amb l'intenció de que tot millori.

Senyors de l'esquerra, no busquin els seus vots en la dreta, ni desil·lusionin els seu votants. El menyspreu es paga molt car.

SALUT I ANARQUIA!!

Homenatge a un fill del poble

Manresa

Emiliano

Durant moltes dècades s'ha mantingut un silenci vergonyós cap aquells militants populars, homes i dones pertanyents a moviments socials, partits polítics, sindicats, etc., membres avançats de la nostra societat als que els sectors populars devem molt.

I devem molt a ells/es la seva lluita i els seus sacrificis, ja que, sense ells avui no gaudiríem d'una sèrie de drets i llibertats, llibertats conquerides a una burgesia que mai ha mirat un altre cosa que el seu propi benefici.

És per això que ens hauríem de felicitar per el reconeixement que l'Ajuntament de Sallent ha fet recentment a el lluitador social Agustín Rueda, jove de 25 anys, de classe social molt humil i amb un bagatge de lluites per a la millora de les condicions de vida d'els joves, els miners, la gent gran...

Un reconeixement que es concreta en donar-li el seu nom al Pavelló Municipal d'esports del poble.

Agustín Rueda va ser detingut per la policia el 1978 degut a la seva intensa activitat política, sent traslladat posteriorment a la presó de Carabanchel, a Madrid. Al cap de poques setmanes es comunica a la seva família la seva mort. El seu cos, amb evidències clares d'haver estat torturat, es portat a tota pressa al cementiri de Sallent, sense temps de donar-li un merescut homenatge per part de la seva família i els seus amics i veïns.

Esperem que l'exemple que ha donat l'Ajuntament de Sallent no sigui una excepció i veiem més gestos com aquests a d'altres ajuntaments de la nostra Catalunya del segle XXI. Ells i elles es mereixen un reconeixement de les nostres institucions mes pròximes, perquè, en el cor dels treballadors i treballadores que els van conèixer, sempre hi seran.

La desaparició d'un monòlit feixista

Berga

BROCA (Bloc Rural d'Ofensiva Cultural Antifeixista)

El dia 1 de juliol de l'any 1966, la ciutat de Berga va ser visitada pel dictador feixista Francisco Franco, personatge macabre i atroç que cometé innumerables barbaritats de les quals tots i totes en som conscients. El mateix dia infaust, i per tal de recordar la visita d'aquest grandíssim assassí i torturador, s'erigí un monòlit commemoratiu en la confluència de dues carreteres berguedanes: la que va de Berga al santuari de Queralt i la de Berga a Sant Llorenç de Morunys. Aquest monument ha estat en aquesta cruïlla fins al dia d'avui, davant la passivitat d'ajuntaments, institucions i demés organismes públics, als quals no ha importat que aquest monòlit estigui encara en el seu lloc, recordant dia rere dia a la població berguedana els anys de patiments, suplicis, prohibicions, tortures i terror que comportà l'arribada al poder del feixisme a l'Estat espanyol. A més, cal tenir en compte el context en què ens veiem immersos en l'actualitat d' exaltació constant de símbols preconstitucionals i de retruc, la remarcable pèrdua de llibertats individuals i col·lectives

Abans i després del monòlit. Tot rastre de feixisme ha estat esborrat per donar pas a la dignificació històrica.

Davant aquestes circumstàncies, un grup de joves antifeixistes del Berguedà hem decidit acabar amb aquesta imposició feixista en forma de monument, que porta tants anys essent consentit per les esferes de govern, hereves directes de les mentalitats que feren construir el monòlit. Per tant, reivindicant la memòria històrica contra l'oblit imposat a la "transició", hem decidit convertir aquest monument a la barbàrie en un homenatge a totes les dones i els homes que lluitaren per la llibertat, per la destrucció final del feixisme i per la construcció d'un món més just.

A partir del 20 de novembre (la data no és, ni molt menys, casual) esteu tots convidats a passar pel monument en record de les víctimes del feixisme d'ahir i d'ara, i retre un petit homenatge a tots els lluitadors i les lluitadores per la llibertat.

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

LA DROGUERIA
PINTURES I DECORACIÓ
PRODUCTES DE RESTAURACIÓ
PRODUCTES QUÍMICS
ATENCIÓ PERSONALITZADA
Plaça d'Anselm i Clavé 4 Baixos
08240 Manresa
Tel. 938722516 i Fax 938720581
Web. www.ladrogueriamanresa.com
E-mail: info@ladrogueriamanresa.com

C/ passeig, 7
telf· 8321164
Santpedor

CAMAGÜEY
bar menjars
BAR DE COPES, MOJITOS, ENTREPANS, TAPES I TORRADES
C/Cos, 87 - 08650 SALLENT
Tel. 938370094

Bar Centenari
1881 - 1991
ESPECIALITAT EN TAPES, ENTREPANS, TORRADES I PLATS COMBINATS
C/ Clos, 3 – 08650 SALLENT
Tel. 938372414
EN VENDA (LOCAL I VIVENDA DE 2 PLANTES)

Roger ha muerto

Manresa

Amic del Roger

Roger fallece después de casi cuatro meses que se perpetró la brutal agresión fascista en el barrio de Gràcia, al comienzo de sus famosas fiestas. Han sido cuatro meses de sufrimiento por parte de la familia, de sus compañer@s y del mismo Roger, debido a las continuas complicaciones médicas que se fueron produciendo, y que acabaron con el trágico desenlace. Pero a pesar de lo duro que es pensarlo, tod@s l@s que le querían y le quieren pensamos que, dado el estado en el que se encontraba, cualquier otro desenlace podría haber sido igual o más trágico que la misma muerte.

El agresor, Aitor Dávila Córdoba, estuvo en prisión aproximadamente una semana, quedando luego en libertad tras el pago de 3000 euros de fianza. El apuñalamiento en el cuello fue realizado con un puño americano dotado de un punzón soldado, un tipo de arma que ayuda a entender de qué tipo de individuos estamos hablando. Pero según el juez, no existe peligro de reincidencia, por lo que decide dejarlo en libertad a pesar de que en primera instancia, la gravedad del asunto hizo que decretara prisión incondicional sin fianza. Los acompañantes del autor material de estos hechos, los demás skins neonazis, fueron detenidos y puestos en libertad tras declarar ante el juez.

La cuestión es que tras esta brutal agresión, a este individuo se le pensaba juzgar únicamente por lesiones, cuando es la brigada de homicidios quien empezó llevando el caso como claro intento de homicidio. Curiosamente, en el conjunto de pruebas e informes, el puño americano con el punzón desapareció, convirtiéndose en una pequeña navajita de uso legal (longitud inferior a 3 ó 4 dedos), a pesar de que hubo testigos que lo vieron y de que aparece en los primeros informes policiales e incluso en la prensa. Las irregularidades se han sucedido. Testigos presenciales de la agresión y que dieron todos sus datos a los agentes en el lugar y momento de la agresión, no han sido requeridos para ningún tipo de interrogatorio o declaración, a pesar de que han insistido llamando reiteradamente a la brigada de homicidios que llevaba el caso, pero sin resultados, de lo cual se deduce que no les interesa saber realmente lo que pasó.

Los skins neonazis denunciaron a varios jóvenes por agresiones, Roger entre ellos por supuesto. Les reconocieron en fotografías que les presentó la policía. Pero entre los jóvenes reconocidos (4 ó 5) por los skins, hay varios que no acompañaban al agredido esa noche, e incluso uno reside fuera de Barcelona, curiosamente en la misma ciudad que el skin neonazi agresor.

La manipulación del caso se hace cada vez más patente y alarmante. No existió 'batalla campal' entre okupas y skins, como intentaron hacer creer medios y autoridades en un principio, sino una agresión unilateral por parte de los skins neonazis, algo habitual por otro lado y que a estas alturas a nadie sorprende. No es la primera vez que casos así quedan impunes o casi impunes, cuando detrás de los agresores existe apoyo de organizaciones fascistas de diferente índole y relativa importancia y renombre, bien conocidas por tod@s (España 2000, Democracia Nacional...)

Ahora, después del fallecimiento de Roger, las cosas cambian. Se habla de un nuevo ingreso en prisión preventiva del homicida, y de una implicación directa del Ayuntamiento como acusación particular, cosa que se venía pidiendo desde el principio por numerosas entidades.

¿Debe morir alguien para que nuestro querido Ayuntamiento se decida a mover ficha? ¿Si Roger hubiera quedado tetrapléjico en una silla de ruedas, pero 'vivo', se habría mojado?

Debemos intentar por todos los medios que situaciones así no vuelvan a ocurrir, y denunciar públicamente la parcialidad por parte de las autoridades competentes y de sus fuerzas de seguridad, con claros intentos de minimizar estos casos e intentar ocultar el grave problema social que representan. Debemos decidir cómo pero hay que hacerlo. Está en nuestras manos. Deben desaparecer cuanto antes.

MUERTE AL FASCISMO !!!

Está estirado en la cama de la habitación del hospital. Su robusto pecho sube y baja siguiendo el compás de su respiración. Fuera, un*s muchach*s que se han subido a un container lleno de piedras le hacen señas con las manos a modo de saludo y le gritan que se despierte y que abra los ojos. Él no los abre. Duerme mientras su madre le acaricia dulcemente la mejilla y su amigo, le cuenta las últimas novedades del día.
27/08/2004

Decirte que aunque estés ahí, encerrado en tu cuerpo, sabemos que estás luchando. Decirte que percibo cada uno de tus movimientos, siento tu respiración, tus movimientos en las manos, tus miradas tristes, y tus esfuerzos. Tus grandes esfuerzos por volver a ser quien eras.
Decirte que toda nuestra energía, toda, va para ti, amigo.
Decirte, que sigas luchando, que no abandones, que continúes con aquello que has empezado.
28/09/2004

Quién te iba a decir a ti, Roger, que aquella noche todo dejaría de ser lo mismo. Quién te iba a decir que te iban a borrar de una puñalada la sonrisa. Que dejarías de poder ser quien eras, que estarías encerrado en ti mismo durante tanto tiempo. Te cogo la mano, fuerte, y te miro a los ojos. Unos ojos que hace días que permanecen cerrados, quizás ya no te interese la vida que te espera. Sé que ya no aguantas más, ya has luchado suficiente. Estás agotado y quieres descansar.

Te fuiste, tranquilo, arropado por la gente que quieres. Amig*s que día tras día estuvieron contigo, y que conocieron otra de tus vidas. Te fuiste, un viernes 10 de diciembre, pero siempre, siempre seguirás con nosotr*s.
12/12/2004

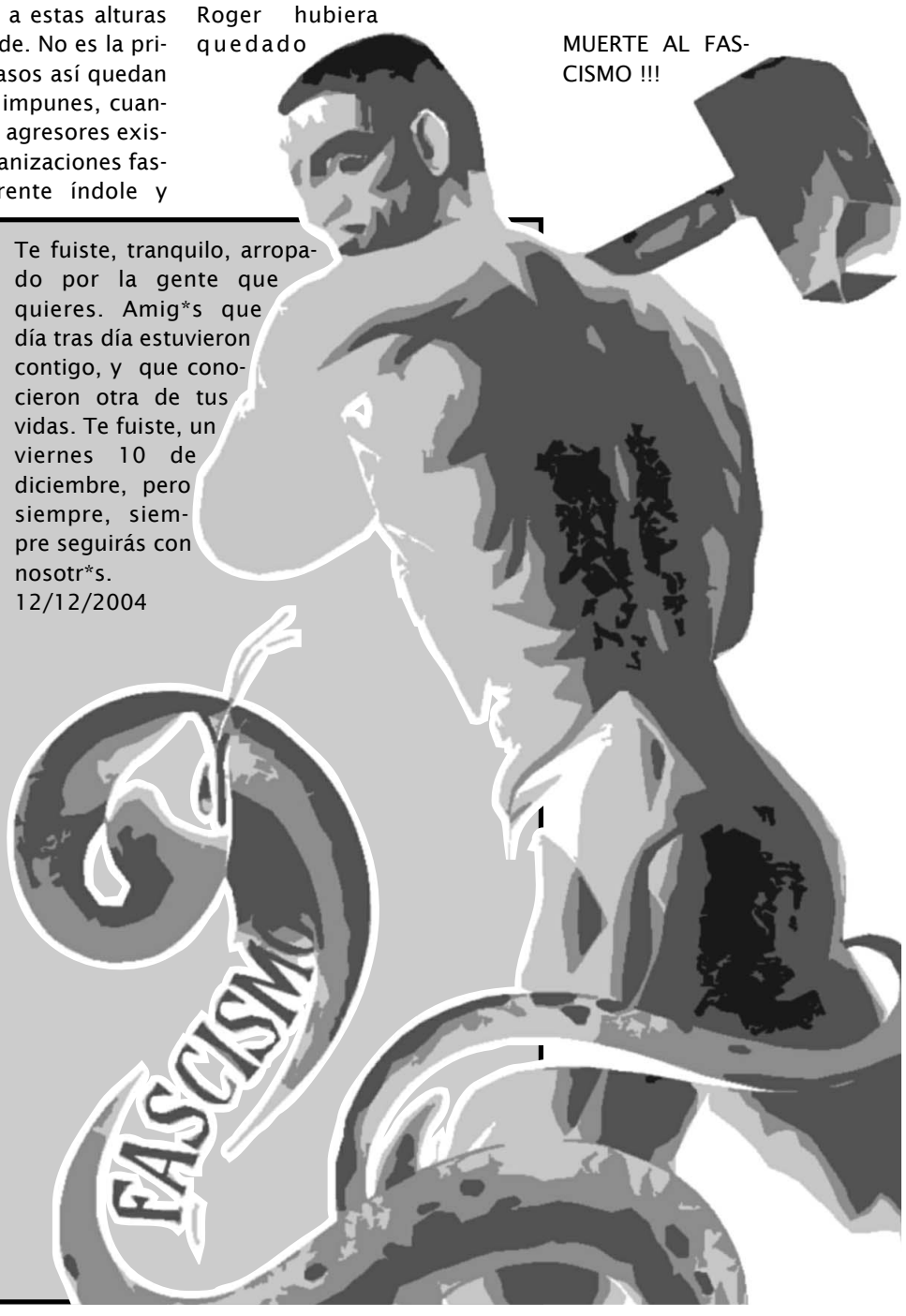

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

Ateneu difusor de les idees anarquistes C/ del Balç 4 baixos esquerre Berga
Ateneu columna terra i llibertat

Centre d'estudis Josep Ester Borràs
Distri de material alternatiu, llibreria i arxiu històric C/ del Balç nº 4 Berga

Ateneu Llibertari del Bergnedà
c/pinsania s/n Berga

La Gerra
Micaela Sánchez Gamisans
C/ Pont de Vilomara, 89
08240 Manresa
Tel: 938733469

Nadal: consumisme i precarietat

Ara ve nadal...

Un any més el 25 de desembre, fum fum fum, ha arribat, fum fum fum, el consumisme extremat. Amb l'excusa de celebrar el naixement de Jesus Superstar (però en el fons ens és igual si és el naixement d'un rubiales, el dia del pare, de la sogra o de l'esperit sant), preparem els moneders, enllustrem les targetes de crèdit, comptem els talonaris, ens assegurem d'haver cobrat la paga doble i ens llancem al carrer disposats a adquirir bones dosis de felicitat, tolerància, amor, solidaritat... al preu que faci falta.

Sí, el nadal està farcit de valors!! Es regala anorèxia en forma de barbies, militarisme en forma de tancs i soldats de joguina, experimentació amb animals dins d'ampolles de perfums i maquillatges, estereotips de bellesa i higiene en la roba, colònies, desodorants, es regala també devastació ambiental en cada plàstic, metall, paper, vidre que formen tota aquesta colla d'objectes inútils... i un llarg etcètera que no cal que enumerem, perquè en el fons ja les sabem aquestes coses, cada any ens les repeteixen a la tele, ràdios fins i tot al sermó de missa, que la solidaritat no és consumisme, que l'amor no es compra... i aquí és on entren els consumidors "guais", aquells que consumeixen productes alternatius, ecobionatur, productes solidaris, que fins i tot s'atreveixen a fer donacions a ONGs o capellans... comprant, així, la tranquil·litat de les seves consciències, però sobretot, sense qüestionar-se massa el model que ens ha portat a aquesta devacle humana i ambiental, no fos cas que haguéssim de perdre algun privilegi...

Sí, sabem el què consumim, sabem tot el què això provoca, però tot i així, cada any triem continuar amb tota aquesta hipocresia, cada any triem continuar en el mateix esclavatge: 8 hores a la fàbrica, la mina, l'oficina, escombrant carrers, al taller... venent les nostres vides a sous de misèria per comprar-nos l'últim model de cotxe, per comprar tots els utensilis fabricats expressament amb un temps curt de vida perquè aviat els puguis tornar a consumir, o per renovar aquells objectes que passen de moda, o que són de qualitat ja obsoleta, o que no tenen recanvis, per comprar també la nostra bellesa, per entrar dins els clixés socials, per comprar el nostre estatus social, no fos cas que el veí del 3º-1ª es pensés que som uns pelacanyes i per comprar els valiums, prozacs i aspirines per superar l'estrès, la depressió i els maldecaps que tot això ens ocasiona.

I tot això al mòdic preu de vendre dia rera dia les nostres vides a una cursa frenètica de 8 hores d'un curro que no té sentit ni ens acabem de creure, de cedir el nostre temps "lliure" a grans centres comercials que ens el gestionen, de delegar les nostres relacions a una xarxa de polítics, psicòlegs, jutges, policies, metges... En resum, a esdevenir un petit engranatge d'una cosa que ni hem triat, ni sabem on ens porta...

Hi ha, però, altres formes d'amor i solidaritat, hi ha persones que intenten construir relacions diferents, lluitant contra qui ens precaritza les vides, contra qui especula amb les vivendes, contra qui enverina rius, terra, aire, contra qui oprimeix i massacra pobles, contra qui dirigeix míssils, contra qui empresona la pobresa i la dissidència,... per a mi una solidaritat més real, que no es paga i que la pots excercir cada dia...

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

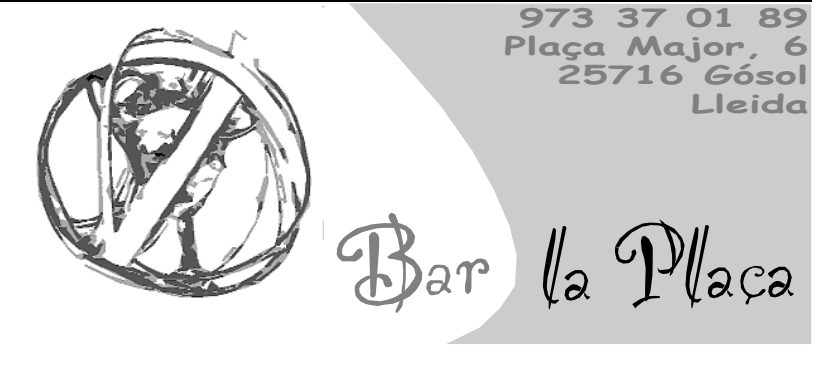

Feliz precariedad

En estas fechas en las que todo es ``Paz, Amor y Felicidad´´ nos encontramos con el mismo problema que nos afecta durante todo el año: La Precariedad Laboral pero agravado por un consumismo desenfrenado que repercute muy negativamente en nuestras maltrechas economias.

Nos encontramos con los contratos basura, en los cuales la duracion de los mismos es unicamente durante las fiestas, donde los mas afectados somos los jovenes, tanto estudiantes como trabajadores pues nos vemos obligados a trabajar por unos salarios ridículos y paupérrimos y como consecuéncia directa de estos abusos se potencia la riqueza de unos pocos y la precariedad del resto. Actualmente la llamada ``clase media´´ se está extinguiendo. Cabe destacar la presión a la que nos vemos sometidos por parte de l@s empresari@s dada la incesante demanda producida por el consumo desenfrenado que produce el mercado Navideño y el miedo del/la trabajador/a a exigir el cumplimiento de sus derechos mas básicos por temor al ``despido libre´´ el cual, por desgrácia, es vigente en este país. Se ha llegado a la situación en la que l@s empresari@s abusan de nosotros, l@s trabajadores/as, hasta llegar al extremo de tratarnos como simples objetos de ``usar y tirar´´. Si no ponemos una solucion ya, l@s trabajadores/as seremos tratados como simples pañuelos, o peor aún, como condones usados y tirados en cualquier lado. Puede que esto suene comico pero no lo es en absoluto.

Mientras el ``señor´´ Borbon nos encandile con su mensaje de paz e igualdad, nosotr@s estaremos celebrando la Navidad, la ``Feliz Navidad´´. ¿ Realmente hay algo que celebrar? ¿el estado de bienestar en el que supuestamente vivimos nos permite celebrar algo? ¡NO! Actualmente la situacion de much@s trabajadores/as es de Precariedad. Las amenazas, por parte de l@s empresari@s, de emigrar hacia paises en vias de desarrollo (donde la mano de obra es mucho mas barata y ofrece al empresari@ un mayor margen de beneficios) están a la orden del dia. Quien no se ha encontrado al intentar reclamar su dignidad como obrer@ con la conocida amenaza : ``Si no te gusta ya sabes donde está la puerta, que detras tuyo hay 20 más que trabajaran por la mitad que tu´´.

¿Como es posible que una minoria (formada por empresarios y politicos) puedan manejar nuestras vidas como si nosotr@s fuesemos titeres? muy sencillo ellos son pocos pero estan muy organizados (G-8 , Constitucion Europea , CEOE , APEC ...). En canvio la clase obrera está desorganizada y engañada, mientras tengamos familia, coche, casa y televisión, para que nos vamos a molestar verdad?. Es hay donde está el error, la única fuerza de que disponemos para cambiar esta situacion está en la fuerza de la unión y organización contra la patronal. ¡Es hora de cambiar!

Desde la CNT os informamos que estamos llevando acabo una campaña contra la precariedad laboral, esta se ha llamado: ``¿Precariedad Laboral? Terrorismo Patronal. Las principales acciones son el reparto de octavillas (rellenables por el reverso) para facilitar la posibilidad de hacernos llegar los datos de todas las empresas que actualmente están incumpliendo con la legislacion vigente, ya sea pagando salarios por debajo del convenio, obligando a l@s trabajadores/as a firmar bajas voluntarias sin fecha, a hacer horas extras no retribuidas o no entregando al trabajador/a los elementos de seguridad que garantizen la integridad física de éste para así poder nosotros realizar la correspondiente denúncia y/o Acción Directa necesaria para acabar con la actual situación de precariedad.

Recuerda trabajador/a tu puedes ser la siguiente víctima, pues el problema de un trabajador/a es el de tod@s.

Salud y anarcosindicalismo

CNT-AIT

L'apostasia: una possible solució

El Nadal fa pudor a consum, explotació labora i, també, a sagristia, a sotana rància i criminal.

Si be de vegades sembla que l'església catòlica te menys incidència social que abans, segueix sent un poder polític, econòmic i moral de primer ordre. L'Estat lluny de ser laic, finança en part aquesta associació amb ànim de lucre que tant de mal ha fet. A part el patrimoni econòmic de l'església és enorme, fruit de tants i tants anys robant. Cal destacar que l'església i l'Estat han anat de la mà o fins i tot s'han confós durant molts períodes de la història. De fet només cal sentir els bisbes escopir bestieses quan el govern insinua algun possible canvi en el finançament de l'església o en els drets civils dels homosexuals o en el simple ús dels preservatius. L'església és doncs present en les

Església de Berga que es fa servir de garatge. Almenys no serveix per res dolent. Prenguem exemple

més altres instàncies del poder econòmic i polític i a més per desgracia encara té certa incidència social, més fruit de la nostra deixadesa que res més. La gent bateja els fills, els fa fer la comunió o es casa, ja no per obligació sinó per una fatal costum relacionada ara amb el consum (per un mòdic preu et cases en una capelleta romànica d'allò més mona). En tota aquesta explicació m'he saltat el genocidi a Amèrica, Espanya i tants altres llocs que amb la creu i l'espasa han protagonitzat els negres corbs de l'església. Les bestieses que han arribat a fer són inimaginables. Molt d'aquest mal l'han fet gràcies a tenir durant molts segles el control dels grans moments en la vida de les persones i sobretot el de l'educació dels infants. Per això han anat reproduint injustícies, rols de gènere, complexes, pors, criminalitzant tot allò maco de la vida, reprimint, etcètera. I això ho podem veure en nosaltres mateixes, fins i tot en les persones que no hem tingut una educació directament religiosa.

Una opció atea coherent és passar de la religió, restar-ne totalment al marge. Tanmateix per les persones que ens considerem més aviat antiteus i contraris a l'església i que estem batejats en contra de la nostra voluntat, l'apostasia és una bona solució. És en primer lloc una qüestió personal, de coherència: no vull constar com a catòlic. També però és una qüestió econòmica, no vull constar com un soci més d'aquesta institució, ja que l'excusa que els batejats són socis, és un recurs més per mantenir una situació privilegiada alhora de rebre diners públics. De fet que els ateus i antiteus constem com catòlics és una irregularitat que només beneficia als capellanots. De fet, l'apostasia també és una solució pels creients, pels cristians que honestament no volen saber res de la institució religiosa ja que aquesta fa just el contrari del que predica; per aquest creients que no necessiten ni intermediaris ni papers en la seva fe o creences.

Consells per qui vulgui apostatar:

1. Primer de tot anar a buscar la fe de baptisme a la rectoria on vau ser batejades (solen tenir uns horaris d'atenció una mica reduïts). Us demanaran si es per casar-vos, ja que hi ha dos tipus de document, dieu que no i ja està. No cal donar explicacions de res.

2. Un cop amb el document el fotocopieu i l'envieu, junt amb la carta que reproduïm a sota degudament complimentada, al Bisbat al qual pertanyi la parròquia on us van batejar. (L'adreça del bisbat de Solsona és: Pl. Palau, 1 25280, Solsona)

3. Atenció: cal enviar la carta certificada i amb "acuse de recibo" ja que sinó els molt malparits fan com si no l'haguessin rebuda.

4. Passat un mes rebreu una carta dient-vos que ja han comunicat al rector de la parròquia on vau ser batejats que anoti al llibre de baptismes el vostre explícit rebuig a la fe catòlica. Aleshores el que cal fer és anar -carta en mà- a comprovar que efectivament ho hagin fet, ja que sinó és molt possible que no ho hagin fet.

Model de carta:
DECLARACIÓ D'APOSTASIA

A xxxxxxxxxxxxx bisbe titular de la diòcesi de xxxxxxxxxxxx
(en el cas de pertànyer a la diòcesi de Solsona, l'adreceu al seu bisbe: Jaume Traserra i Cunillera)

Jo, xxxxxxxxxxxx, amb DNI núm.xxxxxxxxxxxx, major d'edat i resident a la població de xxxxxx, que segons li consta va ser batejat el dia xxxxxx de 19xx a la parròquia de xxxxxxxxxx, pertanyent a la diòcesi esmentada, actuant en nom i interès propi, i trobant-se en ple ús de la seva lliure i espontània voluntat,

MANIFESTO:
Primer:
- Que no havent trobat en el Dret Canònic cap procediment establert per a la tramitació del present escrit, el dirigeixo al bisbe diocesà per les consideracions següents:
- Que el cànon 393 del Codi de Dret Canònic disposa que "El Bisbe diocesà representa a la diòcesi en tots els negocis jurídics d'aquesta".
- Que el cànon 383.1 estableix que "Al exercir la seva funció pastoral, el Bisbe diocesà ha de mostrar-se sol·lícit amb tots els fidels que se li confiïn (....), així com als qui s'hagin apartat de la pràctica de la religió".
- Que el cànon 369 defineix la diòcesi com "una porció del poble de Déu, la cura pastoral del qual s'encomana al Bisbe amb la cooperació del presbiteri, de manera que, unida al seu pastor i congregada per ell en l'Esperit Sant mitjançant l'Evangeli i l'Eucaristia, constitueixi una Església particular, en la qual veritablement està present i actua l'Església de Crist una, santa, catòlica i apostòlica".
Segon:
- Que en el seu dia vaig ser batejat en la fe catòlica com a conseqüència d'una decisió presa per altres persones sense que en aquell moment, a causa de la meva edat, hi hagués cap participació de la meva pròpia voluntat, i sense que disposés de llibertat ni consciència suficients per emetre un judici sobre les meves conviccions personals.
- Que després d'haver meditat durant el temps suficient sobre el significat de la meva pertinença a la fe catòlica no trobo cap pretext per continuar pertanyent a l'Església Catòlica, entrant la meva voluntat en contradicció amb l'adscripció a aquesta institució.
- Que la fidelitat a la pròpia consciència és un dret constitucional inalienable reconegut legalment a l'article 16 de la Constitució Espanyola.
- Que, per tant, rebutjant totalment la fe cristiana, em considero responsable d'apostasia, tal i com la defineix el cànon 751 del Codi de Dret Canònic, per la qual cosa:

SOL·LICITO:
Em sigui reconeguda per l'Església Catòlica la condició d'apòstata, deixant de comptar-me entre els seus fidels i de considerar-me catòlic a tots els efectes -fins i tot els estadístics-, incloent, si s'escau, l'oportuna anotació d'apostasia en el Llibre de Baptismes i qualsevol altres registres eclesiàstics. Tanmateix, que em sigui comunicada per escrit la resolució que es prengui sobre la meva petició.
A xxxxxx, xx de xxxx de 2004

Signat:

PODEU TROBAR MÉS INFORMACIÓ A:
Ateus de Catalunya: http://www.ateus.org
Info-apóstata:
http://www.sindominio.net/apostata/
Web internacional sobre l'apostasia:
http://www.apostasie.org
Molt bona web sobre l'apostasia amb una informació pràctica molt útil i amb molts enllaços: http://perso.wanadoo.es/estudioateo/apostasia/apostasia.htm#ser
Més sobre apostasia:
http://www.iespana.es/gaiaxxi/nm_apostasia.htm

Pep i tu (Berga)

Esquerdant el mur

Manresa

Assemblea contra les presons

LES PRESONS NO HAN EXISTIT SEMPRE

Avui en dia sembla que qüestionar la presó sigui només cosa d'utòpics, bojos i idealistes. Res més lluny de la realitat. Les presons són fruit dels grans tancaments que comencem a trobar amb l'Estat Modern; model de societat que es comença a desenvolupar a Europa a partir del segle XVII i que desembocarà en les societats capitalistes actuals. Abans d'aquesta època, i actualment en societats no capitalistes trobem altres sistemes de càstig que no passen per la presó. Antigament podem trobar exemples com la humiliació pública, la flagel·lació i fins i tot s'arribava a l'extrem de l'execució (també publica). De cap manera no volem justificar el càstig, la justícia sempre ha sigut injusta, abans no anaven a la presó però cremaven vives a persones sospitoses de ser heretges o de realitzar pràctiques de bruixeria (com coneixement de plantes medicinals, etc.), simplement constatem que històricament hi ha hagut altres maneres de castigar.

En altres societats infinits són els exemples. Un cas particular és el de les comunitats indígenes de Chiapas (Mèxic) vinculades entorn de l'EZLN, les quals s'han autorganitzat un sistema propi de justícia. En les comunitats zapatistes quan per exemple una persona roba a una altra el càstig que se li aplica és la de treballar per la família a la que ha robat, consideren que si es tanca algú a la presó en surt tothom perjudicat, en canvi de la seva manera com a mínim es recompensa a la persona afectada. En cas d'assassinat actuen de la mateixa manera: la persona que ha perdut un membre ha perdut també dos braços treballadors i que alimenten, els quals seran substituïts pels de l'assassí. Aquest és un exemple, n'hi ha molts d'altres, de com gestiona els seus conflictes una societat determinada, però aquí no es vol valorar ni entrar en el debat "d'alternatives a la presó".

Amb l'origen del capitalisme comença la visió retributiva de la pena: existeix una relació mercantilista evidenciada en el fet que s'ha de PAGAR una pena. En principi el valor de canvi d'aquesta relació és el temps (una condemna concreta es salda amb cert temps d'aïllament i tancament), però cada vegada més el valor de canvi és el diner: qui té diners per pagar una alta fiança es lliura de la presó, qui no els té s'hi queda. Aquest fet s'evidencia estrepitosament en l'actualitat amb l'aparició de les Penes Multa, un tipus de pena que es mesura amb diners, commutables per qui no els tingui, per dies de presó. Per exemple una pena multa de 500 euros pot suposar per qui no pugui o vulgui pagar 83 dies de presó (cada dia pot costar uns sis euros, però dependrà del tipus de condemna i/o del poder adquisitiu de la persona condemnada, variant dels 2 fins als 300 euros/dia). Així doncs, i com comprovarem més endavant, està "privada de llibertat" aquella persona que no es pot pagar aquesta apreciada "llibertat".

PREVENCIÓ, REEDUCACIÓ, REHABILITACIÓ!!??

Avui en dia però la presó existeix, i sembla fins i tot per la majoria de gent insubstituïble. Ara i aquí volem qüestionar, ni que sigui amb traces generals, aquesta institució totalitària. Quina és la funció de la presó? Segons la llei penitenciària, la finalitat fonamental de les "mesures privatives de llibertat" d'acord amb l'actual constitució és la "prevenció especial entesa com a reeducació i rehabilitació". Ens trobem doncs davant de tres paraules claus: prevenció, reeducació i rehabilitació. Anem per la primera: segons la llei el fet que existeixin les presons hauria d'inhibir el delicte. Teòricament qui pensa en realitzar un acte que està definit com a delicte per les lleis s'aturaria en el moment en què pensa que podria anar a la presó. Però les dades diuen que des de que existeixen aquestes institucions totalitàries el nombre de persones preses no ha parat d'augmentar, per tant: de preveure i evitar... ben poc. Tampoc haurà canviat el seu entorn econòmic i social, per tant segurament s'haurà de "buscar la vida" per sobreviure en la selva del capitalisme, fet que el pot conduir de nou al càstig de l'aïllament.

Un altre dels objectius oficials de la presó és el de reeducar. La primera pregunta està impresa en la pròpia paraula reeducar (?)... si a molts presos els hi limiten fins i tot el correu de llibres i revistes! Educar hauria de voler dir donar les eines necessàries per poder desenvolupar-se lliurement en una societat determinada. Però en la societat on vivim l'escola, la universitat,...també la presó, al què tendeixen és a domesticar, a infantilitzar-nos de manera que no siguem prou autosuficients per decidir per nosaltres mateixes el destí de les nostres vides, a sotmetre'ns sota unes normes que hem de complir, unes normes basades en la injustícia social i qui d'aquest camí es desviï serà criminalitzat i castigat, i l'intentaran redreçar.

A les presons hi ha tallers, però quasi mai l'objectiu d'aquests és que es pugui aprendre algun ofici; s'evidencia molt aquest tema en els mòduls o presons de dones: quina sortida professional podrien trobar avui en dia amb els tallers de costura i confecció? Sembla més aviat que l'objectiu que amaguen és la perpetuació dels rols que intenten atrapar al gènere femení en la passivitat i submissió, i no pas el de donar-los eines per poder trobar una sortida professional més o menys digna.

I per últim diuen que la funció de la presó és la de rehabilitar. Només cal veure els índex de reincidència i multireincidència els quals arriben al 75% dels casos. Així doncs podem afirmar que la institució penitenciaria també fracassa en l'objectiu de rehabilitació. Però no és d'estranyar: com es pot "rehabilitar" algú separat del seu món, tancat entre quatre parets 23 hores el dia i suportant càstigs i vexacions totes les 24? L'aïllament és l'estratègia principal utilitzada per aquest sistema. Seria un element fonamental el fet que les persones preses complissin les condemnes a prop dels seus llocs d'origen per poder mantenir els lligams que les uneixen al món. Però no; la política de dispersió que aplica Instituciones Penitenciarias amb moltes persones preses va en tota una altra direcció: sovint els familiars han de recórrer distàncies de més de 1000 km per poder veure alguns minuts els seus parents empresonats... i això quan tenen els recursos per fer-ho.

LA PRESÓ: CENTRE D'EXTERMINI

La presó fracassa estrepitosament en la seva funció rehabilitadora; però és tot un èxit en altres aspectes: sí que aconsegueix castigar aïllar, anular torturar i matar en vida. I aquests són els objectius reals de la presó, sinó simplement mirem quines són les condicions en les que viuen les 54.000 persones preses de l'Estat Espanyol (exceptuant Roldán i companyia), quin és el seu dia a dia: sempre les mateixes quatre parets (estretes i amb cinc persones més), els mateixos colors grisos, els mateixos sorolls de reixa, les amenaces dels carcellers, les intimidacions, el control de les teves trucades, correu, visites, el control total de tota la vida, les pallisses quan protestes per alguna petita cosa, els quilometres de distància de la teva gent, etc.

continua a la pàgina 12

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

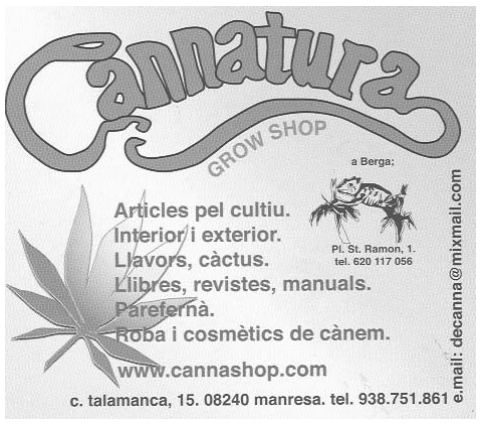

Encara que maquillin les presons amb paraules boniques i edificis impecables la realitat és cada vegada més dura i afilada, com el bisturí del cirurgià. Ja no es diu presó sinó centre d'internament, es substitueix la paraula pres per la d'intern, la de carceller per la de funcionari de presons. Els edificis imiten cada vegada més la construcció dels hospitals, tot higiènic, tot visible, tot controlable. Però les tècniques de despersonalització i de tortura psicològica arriben a uns nivells d'anul·lació fins ara mai assolits.

QUÈ ES CASTIGA?

Aquesta situació és una navalla de doble fil: per una banda elimina a les persones que no respecten unes lleis; i per l'altra protegeix i legitima l'Estat que ha redactat aquestes lleis: un altre dels grans objectius que assoleix el sistema penitenciari. Unes lleis que poden ser interpretades, fins i tot modificades, sempre emparades per la Norma que la societat va construint, el resultat és un complex engranatge on hi tenen joc vàries peces. El concepte de "normalitat" va acompanyat al de desviació. Tot un seguit d'aparells destinats a imposar coercions, a forçar l'adquisició d'hàbits que defineixen la pertinença social dels individus a una societat. El poder s'efectua a través de l'hàbit imposat, prenent la forma indivisible i quotidiana de norma, ocultant-se com a poder i presentant-se com a societat. Allò que surti de la Norma, la desviació, serà criminalitzat i susceptible de ser regulat.

Aquestes normes es poden saltar de moltes maneres, però no totes aquestes maneres estan penalitzades de la mateixa manera: aquí hi entra en joc la definició de delicte o de delinqüent, no es castiga el robatori de la mateixa manera. La norma social diu que s'ha de protegir la propietat privada, que el robar i atemptar contra la propietat privada és un delicte; però no es tracta de la mateixa manera qui ha robat 300 euros a la caixa d'un supermercat de qui n'ha robat 3 milions del fons públic. El primer és un delinqüent, el segon un espavilat. El primer segurament ha robat una misèria per sobreviure, perquè no troba feina o bé perquè no vol entrar en la trampa del treball precari que ens ofereix la societat als joves. El segon segurament és un Ministre d'Hisenda amb un súper sou que paguem entre tots els ciutadans (l'haguem escollit o no) i que al tenir al seu abast poder, augmenta més i més encara el seu abundant capital: desvia cap als seus interessos el diner públic. Al primer li poden caure sis anys de presó, el tancaran en una petita cel·la amb altres quatre persones, patirà mals tractes i vexacions per part dels carcellers. El segon segurament es lliurarà de la presó amb algun muntatge polític; si té mala sort li cauran potser fins i tot menys anys que al primer, tindrà una cel·la per a ell sol, el tractaran a cost de rei i ràpidament tindrà permisos de tres dies, i fins i tot tercer grau; segurament molt abans de complir condemna l'alliberaran per problemes de salut (...depressió?), mentre que el del supermercat segurament haurà agafat la Sida a la mateixa presó.

El 60% de la gent que està a la presó ha comès delictes menors contra la propietat privada, però el 98% dels delictes contra la propietat consisteixen en malversació de fons públics, fraus fiscals: es tracta de robar grans quantitats de diners públics per no anar a la presó!

Un altre percentatge important en quant a tipus de delicte més castigat són els referents a la salut pública: el 30% de les persones preses actualment a l'Estat Espanyol han comès aquest tipus de delicte, segurament petit tràfic d'haixix. Els narcotraficants, que mouen grans quantitats de tones de drogues i el segon mercat en volum de capital i d'inversió del món (després del mercat d'armes), no estan a la presó. Si hi hagués una altra política de drogues, simplement legalitzant-les, apart d'evitar el narcotràfic, les màfies i problemes de salut ens trobaríem que en lloc de construir noves presons s'haurien de ja desmantellar les existents.

Els delictes per terrorisme suposen un 1% de les persones preses. Et poden aplicar la llei antiterrorista per haver cremat uns caixers automàtics, o perquè sospiten (sense cap prova) que has passat adreces a una banda terrorista, i per això et cauen 30 anys de presó. Però en canvi si massacres amb bombes a tot un poble, pots ser president de la potència més gran mundial. Una curiosa manera de definir el delicte té aquesta societat on vivim.

Un altre tema que està aixecant polèmica últimament és el tema de les violacions: el 4% de les persones preses haurien comès un delicte d'aquest tipus. Però si ens mirem amb detall les xifres de violència domèstica veurem l'esgarrifosa xifra de dones assassinades en mans dels seus companys o marits: l'Instituto de la Mujer publica que entre el 1995 i el 2000 una mitjana de 60 dones morien anualment en mans de la seva parella. Assassinar és l'extrem. Quantes bufetades, insults, petades, violacions hauran hagut d'aguantar aquestes dones abans de morir en mans dels seus botxins? Amb el matrimoni es legalitza la violació, fora d'ell està penalitzada, només pots violar a la "teva dona", és delicte, però com que està inscrit dins la normalitat social deixa d'estar criminalitzat. I és que tots els violadors (criminalitzats o emparats per la llei) són fills d'aquesta societat patriarcal on vivim, i les presons no els manllevarà les ganes de tornar a violar, sinó tot el contrari.

Quines són les xifres del nombre de les persones preses? L'any 1974, encara sota el règim franquista, hi havia 14.760 persones preses a l'estat espanyol; l'any1977 després de l'amnistia 9.390; a principis del 2004, i gaudint d'una suposada democràcia ens trobem davant l'esgarrifosa xifra de 54.000 persones preses. Ells fan les lleis, cada vegada més dures, de tant en tant amb el Codi Penal es tipifiquen nous crims, ampliant els tipus de condemna a partir de les quals s'entra a presó, dues raons molt importants que expliquen aquest augment del nombre de les persones preses.

Segons l' Instituto Nacional de Estadística el 80% de la població reclusa són joves que tenen algun tipus d'addicció a drogues il·legals, joves que provenen de famílies amb pocs ingressos econòmics, d'origen fins i tot marginal. Més del 90% de les persones condemnades (de totes les edats) no tenen ocupació; el percentatge de persones gitanes és altíssim si el comparem amb el percentatge de població global que representen a l'estat espanyol (la representació de dones gitanes a les presons és 20 vegades superior a la seva presència a la societat); el nombre de persones d'origen extracomuntari cada vegada és també més alt. Amb aquesta breu i simple cartografia del món penitenciari es rebel·la un fet inqüestionable: a la presó no es castiga el delicte sinó la pobresa i la dissidència.

PERÒ TOT I AIXÍ..

Tot i l'evident fracàs en la seva teòrica funció de la presó se'n continuen construint. La Generalitat té previst que a finals del 2010 el territori català compti amb 13 presons. Les presons actuals situades en territori urbà passaran, teòricament, a ser centres oberts (Model, Wad-Ras, Trinitat,...); està previst construir 4 noves presons: dues a la Catalunya central (una la del Bages, l'altra encara per ubicar), una altra en terres de Lleida, una altra per les comarques de Girona i també a la província de Tarragona; actualment hi ha en construcció la de Sant Esteve de Sesrovires emmarcada dins l'àrea metropolitana de Barcelona. No pararan ni d'endurir les penes, ni de construir noves presons, sinó.. com mantindrien els seus privilegis basats en tan descarada injustícia social? Estem en una societat amb totes les eines per perpetuar-se adaptant-se i imposant-se a tot allò que la qüestioni o molesti, on la justícia té el color del diner,... per això és vital i necessari desemmascarar-la, per ingenu, de bojos i utòpic que sembli.

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

c/ de la sabateria (Manresa)
casal els carlins cuina vegetariana

BAR MUSICAL EL CAU
RONDA MORETA Nº51
08600, BERGA

la mafalda
-llibreria
-diaris
-papereria
BERGA

LA FONT DEL BALÇ
CAFÈ-BAR MUSICAL
GIRONELLA

Encara hi ha masclisme??!!

Manresa

Àgria

Sense les dones no hi ha revolució. Una frase tan repetida com ignorada. Sóc dona, el meu ideal és l'anarquia i em considero feminista per necessitat. Quan em vaig començar a moure per col·lectius llibertaris o autònoms és quan vaig sentir que era necessària la lluita de les dones; perquè tot i compartir assemblees amb gent quantitat d'alternativa i radical jo havia de cridar més, o parlar més contundentment perquè se m'escoltés, doncs era dona i a sobre jove. I aquí em va pujar la mosca al nas. I és que com a dona ja havia de viure situacions molt injustes (i les vivim encara): que no et volen donar segons quines feines perquè ets tia, que les mateixes feines les cobres menys per la mateixa raó, que moltes vegades et tracten com si fossis un cony amb potes i no una persona... Però al veure que al grup de gent amb qui estava lluitant perquè totes aquestes coses canviessin em trobava amb el mateix patró.. per aquí no hi passo!! Algunes dones ens vam veure amb la necessitat de trobar-nos i mirar de canviar aquesta situació.

Ara al cap dels anys i fent una mirada retrospectiva em i ens demanem si realment vam incidir en el nostre entorn. Sí que ens vam fer ressò, i alguns dels nostres projectes i activitats van tenir força èxit, però: ha canviat la manera de relacionar-nos entre homes i dones? Ha deixat de ser el gènere l'estigma que ens determina patriarcalment les nostres actituds i la nostra manera d'estar al món? Hem deixat de reproduir els rols d'aquesta societat que tant critiquem? Ni que sigui dins el nostre àmbit, dins dels col·lectius, espais llibertaris, okupats?...

Potser sí que la gent del nostre voltant més immediat s'ha qüestionat certs rols, però potser algunes de nosaltres hem adoptat postures patriarcals perquè se'ns respecti, o bé ens hem convertit en "superwoman's-superestressades" que estan a totes i al cent per cent; en moltes assemblees encara no ens escoltem de la mateixa manera, creem jerarquies; les dones que participen activament en els col·lectius són vistes sovint com a "les companyes de" i no per elles mateixes. No han canviat tantes coses... I als col·lectius de comarques: en molts pràcticament no hi ha dones!!! Potser és hora de plantejar-nos què passa...

I és que tenim molt clar que som antifeixistes, anticapitalistes, anticlericals... però en canvi la lluita contra el patriarcat, en general, no la tenim gens assumida, i ens afecta de ple a tots i a totes. Ells sempre han d'estar segurs de tot, no mostrar feblesa, ni emoció, s'han de castrar els sentiments o dissimular-los molt i molt per aconseguir-ho....Elles han de ser comprensives, cuidadores, afectuoses, i sobretot ...submises, i aguantar la dominació patriarcal. Si el nostre ideal és una societat sense jerarquies, sense autoritarisme, de lliure associació entre iguals... no entenc que haguem de reproduir una de les desigualtats més penetrants que la societat on vivim ens imposa. Ja fa temps que moltes dones estem lluitant perquè aquesta situació desapareixi, perquè les vides de les persones no estigui determinada pel seu sexe, que no haguem de patir cap tipus de dominació entre homes i dones. Però si els homes no se n'adonen de la necessitat d'aquesta lluita, si ells no baixen ni qüestionen el seu pedestal...ens quedem a mig camí. La motivació per escriure aquestes ratlles es deu al llegir en l'últim Pèsol Negre alguns articles on a l'hora d'insultar al patró, o a qui dicta lleis s'utilitza el terme "fills de puta" o bé s'utilitzen els "collons" per dir que ja no aguantem més una situació concreta. Hi ha mil maneres de dir les coses; per què hem d'utilitzar el llenguatge sexista per fer-ho? El llenguatge és un reflex de com pensem, i sí, ja sé que son paraules que tenim molt arrelades en el nostre llenguatge quotidià, la expressió espontània i tot això... però si de debò portem un món nou dins els nostres cors s'ha de començar a notar en les coses més bàsiques, pròximes i quotidianes. La revolució comença dins d'una mateixa, si no som capaces ni de canviar la nostra manera de relacionar-nos entre nosaltres, d'expressar-nos.. què pretenem canviar?

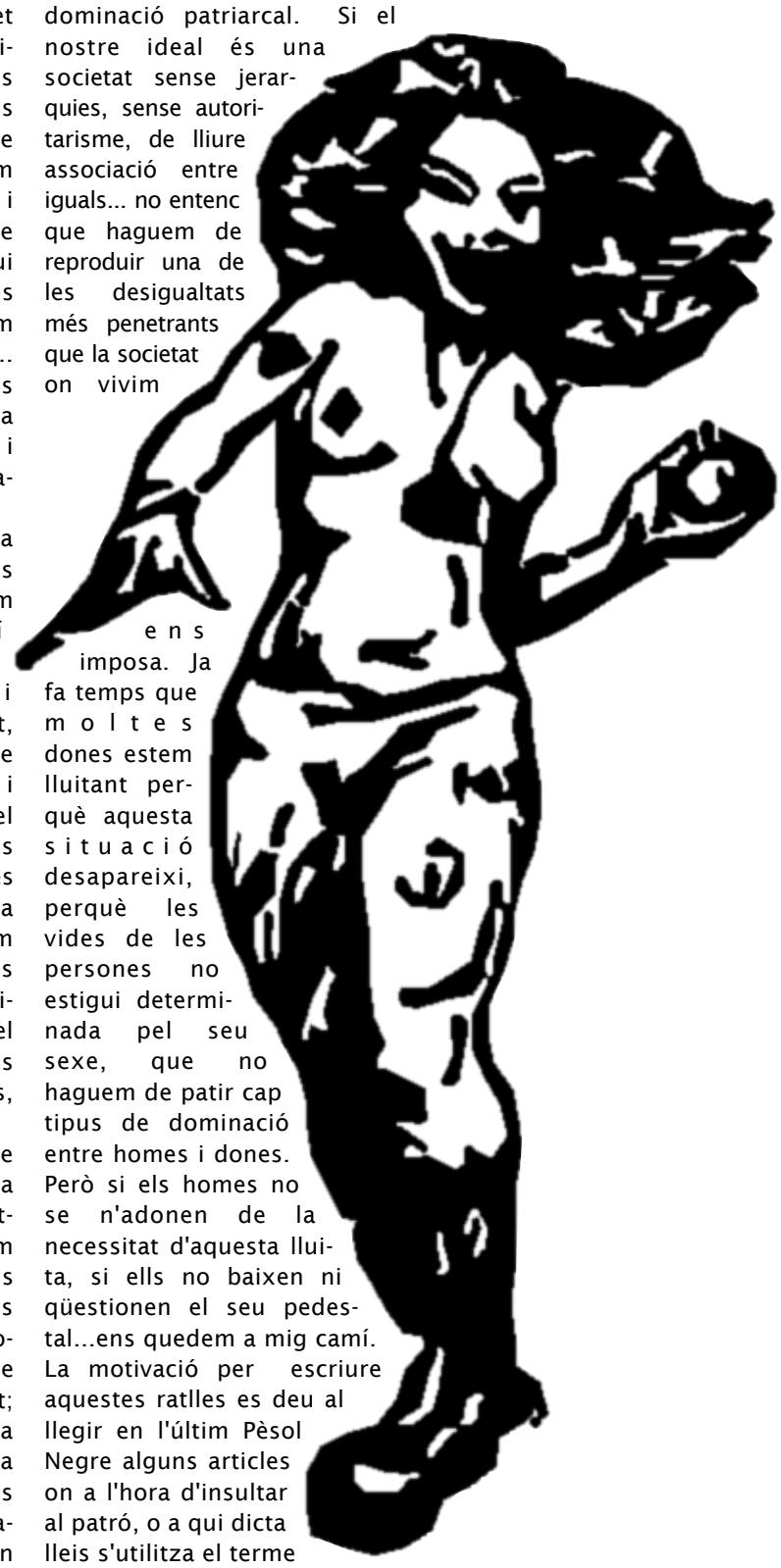

Notícies breus

La vall del Ges

La Plataforma antiincineradora de la vall del Ges (www.valldelges.net) a recollit a prop de sis mil signatures i l'adhesió d'unes seixanta associacions per tal d'evitar la que l'empresa CERR, SL instal·li la incineradora de residus de "combustible preparat", a St. Pere de Torelló. Sembla ser que malgrat totes les mobilitzacions socials, les al·legacions legals, els informes tècnics contraris al projecte i en definitiva a l'opinió de la gent del territori on volen fer l'incineradora; pensen fer-la igualment. Contra les agressions al medi: acció directa!

Merda i més merda des de Cercs

Com ja hem denunciat en diverses ocasions des d'aquesta publicació, la Tèrmica de Cercs emmerda la comarca des de fa molts anys, d'una manera segurament irreversible.

A principis de novembre arrel de l'afirmació de la ministra de Medi Ambient, Cristina Narbona, sobre la contaminació d'aquesta tèrmica, el debat semblava que es tornava obrir. Mentrestant la merda no ha deixat de sortir.

En benefici de quatre empresaris que ves a saber on viuen, s'estan carregen el medi ambient: Cercs, Avinyó, Sallent, Balsareny, Cardona, la Vall del Ges, etcètera. Sinó prenem consciència d'aquest fet i actuem per defensar en definitiva la nostra salut i la dels que vindran és que som veritablement idiotes. Si ens destrossen les contrades aixequem les barricades! (i no és un lema, és una proposta de treball).

El Pèsol a la TYPTSA

En el número anterior parlàvem dels acomiadaments i la patètica actuació dels sindicats en aquesta empresa de Navarcles. Doncs bé, uns dies després de sortir al carrer, part dels exemplars van anar a parar a les mans d'alguns/es treballadors/es. Van fotocopiar-ne la pàgina dedicada a la fàbrica i en penjaren algunes còpies per tal que tots/es aquells/es que no havien pogut llegir el Pèsol podessin fer-ho. El cas és que aquelles còpies no van aguantar ni un dia! Fonts fidedignes ens han informat que van ser retirades, no per la direcció de l'empresa... sinó pel comitè! Per què serà? Si empipa és per alguna cosa! Ho reiterem: patètica actuació.

Fira d'Espectacles d'Arrel Tradicional Manresa: el monopoli de la difussió

Els dies 5, 6 i 7 de Novembre es va celebrar a Manresa la Fira d'Espectacles d'Arrel Tradicional. Manresa és un lloc on tradicionalment la gent reparteix octavetes i despenja pancartes denunciant les injústicies de la societat actual, com ara la repressió o l'especulació (tradicions que ja fa massa temps que duren). Però l'Ajuntament de Manresa aprofita la Fira per blanquejar la seva imatge netejant els carrers de tot allò que pot resultar molest. Els llocs on se solen penjar els cartells i les pancartes es converteixen en parets buides. L'únic que està permès durant aquests dies són els cartells i les pancartes que difonen la Fira. D'aquesta manera, l'Ajuntament de Manresa converteix els carrers públics en zones de monopoli informatiu, transformant la nostra ciutat en una ciutat espectacle que no té res a veure amb la dura realitat.

Atac feixista al mural d'Agustín Rueda

La matinada del 20 de novembre va ser atacat el mural sobre l'Agustín Rueda que hi ha al mur de l'antic Ferroka a Sallent.

Amics d'Agustín Rueda es va posar en contacte amb el col·lectiu Helios qui es el que el va realitzar-lo. El mural serà restaurat a principis de l'any vinent.

Aquest fet els reafirma en el treball que estan fent i els anima a seguir continuar amb l'esperit de lluita que l'Agustín va deixar.

Segurament, l'atac el va perpetrar un individu de la classe obrera al servei del feixisme. Fets com aquest constaten que el feixisme es viu a les nostres comarques, hi ha que estar a l'aguait!.

Rasos de Peguera

Fa unes setmanes s'informava que aquest any l' estació d'esquí de Rasos de Peguera no obria aquest any, per deficitària. Els seus propietaris sembla que han pensat en l'adquisició dels seus terrenys per part del senyor Butti Maktoum Juma al Maktoum, el xeic àrab que s'ha encapritxat amb aquestes terres i ha comprat les cases i 2000 hectàrees al poble de Peguera per fer-hi residències de luxe. L'horitzó de la privatització encoberta d'aquestes muntanyes es fa cada cop es fa més proper.

L'arxiu Boatella-Senespleda

Berga
Àngel

Em dic Àngel Guixé i Ballús, sóc de Berga i vaig estar imputat en l'afer de l'Arxiu Boatella-Senespleda. En aquest cas, alguns mitjans de comunicació no van saber exercir l'ètica professional: donaren informació partidista, malintencionada i difamatòria i es va conculcar reiteradament el meu dret a l'intimidat i a l'honor, com és públicament conegut. El cas va ser arxivat l'octubre de 2003. Ara vull fer-vos saber la meva opinió.

Fa molt temps vaig trobar per atzar -després de treure'n quatre dits de brutícia-, un munt de carpetes velles i brutes amb papers a dins. La meva afecció a les antiguitats va fer que me les endugués in extremis, del seu destí: l'abocador. La primera persona que vaig fer avisar va ser un funcionari: el Director de l'Arxiu Comarcal a Berga de la Generalitat. Aquest senyor hagué de rentar-se les mans de només fullejar-los. No crec que cap de les persones que van veure'l de primer se'ls passes pel cap que allò hagués estat un arxiu catalogat, més aviat pensarien que eren un munt de papers sortits d'un contenidor.

Tanmateix, era un fabulós arxiu de famílies de la comarca que s'encreuaven entre elles, era el que ha esdevingut l'arxiu Boatella-Senespleda. Quan vaig prendre realment consciència del que podia tenir entre les mans, el meu primer objectiu va ser conservar-ne la integritat i que, sota cap concepte, marxés de Berga. Em vaig posar a fer-ne l'inventari (amb més bona voluntat que rigor) i així ho vaig notificar al Director de l'Arxiu Comarcal a Berga de la Generalitat. Quan arribava a la carpeta setze de les vint-i-cinc que conformen l'arxiu, vaig demanar ajuda a un historiador que m'ajudà a fer l'inventari del que realment hi havia. L'inventari de cada carpeta era lliurat, seguint les meves instruccions, a l'Arxiu Comarcal.

Després de les meves vacances de setembre 2002 la Guàrdia Civil, junt amb la Direcció General de Patrimoni de la Generalitat, va confiscar el meu arxiu i m'acusà de robatori i de delicte contra el Patrimoni. Uns dies més tard, per TV3, al telenotícies migdia i vespre es va deixar que la policia, sense cap prova, m'acusés de dos delictes i em calumniés, especificant localització i professió per què no quedés cap dubte de qui es tractava. Seguidament, el senyor que parlava com a hereu de l'arxiu Boatella-Senespleda s'apressava a dir que l'arxiu anava del segle XIII al XIX: no m'estranya que digués això, ja que no l'havia vist mai! Els únics que sabien dels lligalls, eren els que l'havien vist a casa meva. Llavors apareix algú: Don Ramón? -el fatxa de Berga- que aliè al bon camí que portava tot, i amb orelles molt llargues conxorxà contactes i influències. Ben mirat, per acabar arxivant el cas sense fer la més mínima actuació pel suposat delicte contra el patrimoni, vergonyós! M'imagino la gran pregunta que aquest personatge hauria fet al Departament de Cultura: com és possible que un "desconegut" tingui documents tant importants? Jo recomanaria que s'haguessin informat bé i haurien vist que gràcies a l'actitud plausible d'aquest ciutadà s'han salvat documents rellevants per Catalunya. Demano des d'aquí a la Generalitat, als antics responsables del Departament de Cultura i a la Direcció General del Patrimoni si continuen incidint i donant suport a les calúmnies contra mi que la policia (depenent de Patrimoni) va fer públiques a la conferència de premsa i per TV3. Continuen donant suport a la calúmnia: [...] por la venta immediata a una Universidad Americana?[...] No sé on trobaven delicte contra el Patrimoni; no ha d'oblidar mai ningú que aquest arxiu ha sortit a la llum pública únicament i exclusiva per voluntat meva, i fins avui tan sols he obtingut la difamació com a agraïment. No se'm perdona que fos jo mateix qui descobrís i mostrés promptament l'arxiu inèdit, ja que sembla que en aquest país només tinguin dret a descobrir i desenterrar documents els "tofoners" oficials i professionals. També he de negar la suposada venda que jo hauria intentat fer al denunciant. Varen venir en nom seu dues persones a comprar-me'l i ho vaig evitar donant llargues per l'inventari.

I tots aquells que tot i sabent que el denunciant no tenia ni havia vist mai l'arxiu, l'hi van facilitar còpies i tota la informació a la meva esquena per confeccionar la denúncia dient que l'hi havien robat de no sé quants llocs, no han comès alguna cosa més que un greu despropòsit? A tots aquests els hi he de dir que només sent-ne propietari l'Arxiu de Berga pel preu raonable que s'escau d'una troballa -aquí hi ha la clau de volta -, es podia haver garantit la seva permanència íntegre a Berga, la meva obsessió, durant tot el temps que el vaig tenir. Però gairebé tots, per activa o per passiva, vàreu decidir-vos per la més incerta de les solucions. Ara bé, si el destí últim no fos l'Arxiu de Berga, totes les persones, siguin funcionaris sense experiència, estudiosos, agents culturals, "il·luminats", etcètera; que d'una manera o d'una altra són la causa d'aquesta elecció, mereixerien l'oprobi, i alguna cosa més. La crònica esquemàtica ha estat aquesta: troballa de l'arxiu, comunicació de la seva existència al l'Arxiu Comarcal a Berga de la Generalitat, confecció de l'inventari, lliurament progressiu de l'inventari a l'Arxiu Comarcal i finalment, confiscació.

La Justícia, no sé si la llei, m'hauria de permetre que fos jo qui fes el lliurament a l'Arxiu Comarcal del Berguedà de l'arxiu Boatella-Senespleda, com ja estava encaminat i s'anava fent, restituint-me l'honor que s'ha volgut embrutar en aquesta cacera mediàtica.... I també per les persones que no em coneixen i hagin pogut rebre informacions malintencionades de tots els mitjans de comunicació, com per exemple i entre moltes altres "que no tinc antecedents en aquests tipus d'assumptes" deixant entreveure que potser en altres sí. És del tot indignant i escandalós. Ni oblido ni perdono.

Per més informació:
El text sencer a:
www.angelguixe.com

LLUNES I BOMBETES

Un altre cop de tornada.
O de fugida,
potser un nou abisme
per descobrir,
contemplar,
perdre'm,
estimar.
Qui sap,...
El bus és fosc,
la llum d'una bombeta
damunt el paper,
damunt els mots
que transcriuen
les simples vivències
i els garbulls de sentiments
que recoren l'ànima
en només un cap de setmana.
En només un retorn.
Unes estones de cel.
Una escapada
que tan sols depèn
de la intensitat de la llum
en que els ulls
tenyeixen l'existència,
la desfan,
i la reconstrueixen de colors.
Potser taronja,
com dos follets
fent l'amor
penjats de mandarines.
O blau,
com les llàgrimes
d'un peixet transparent
que fussiona llàgrimes i oceans,
cossos i espais.
És tard.
És fosc.
De nit.
Fa fred.
La lluna,
petita, preciosa,...
Viatja paral·lela a l'autobus,
i el bus quiet,...
La Terra és plana,
ho sap tothom.
Amb els dits glaçats,
escric,
tremolen les lletres
que gairabé es glacen,
s'enfilen unes damunt les altres.
Les comes es transformen
en espirals,
els punts en estels,
les esses en caragols,
les des en eternes
flors germinant.
Potser són els sotracs
els qui escriuen
amb un boli verd
pescat d'un sarró de records,
al costat d'una fotografia,
que hores després
penjaria a la paret
i em despendria
olors d'aquella nit,
gralles enganxades a la pell,
llunes als llavis.
I el temps no conta.
Només és fosc.
És lluna.
És fred.
El petit detall
que podria contabilitzar-lo
ha perdut la batalla
contra l'arma més dolça,
els ulls,
la revolució d'imatges,
un rellotge que no veig,
tan sols visualitzo
un munt de punts vermells,
barrejats,
però no són nombres,
són estrelles,
roges.
Assentada
amb les cames creuades
se m'ha assentat un somni damunt.
Els petits rajos
de la bombeta interaccionen,
es creuen,
es superposen,
es propaguen
per un medi de presents
que refracten ínfimes
línies de colors
sobre les cames.
Un somni.
Un desig: la vida.
Fa olor d'ametlles.
I tot en silenci.
Tot, menys el cor que crida.
Ella dorm,
té tos,
es deu haver costipat
aquesta nit,
s'ha enamorat
de les cuques de llum.
Ell viatja,
s'ha fet petit
dins el llibre,
s'ha capbussat en el conte,
en els versos
que li regalimaven de les mans.
El bus fosc,
fos en la nit,
i a poc a poc
les ànimes
enamorades de lluna
han volat,
lluny,
han apagat les bombetes
i han deixat lliscar
les paraules,
lentament,
abrigats d'ametlles.
Ja no fa fred.
I ens hem adormit.
Trenta bombetes
s'han encès de cop.
Alço la mirada: la lluna.
Hem arribat.
BLANKA 19/11/2004

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

Trencadis
Si vols passar una bona estona, Vine!
Plaça Pare Claret, 4 Tel. 938370752
08650 SALLENT

LA COPISTERIA
-Còpies en b/n
-Còpies en color
-Còpies de plànols
-Enquadernacions
-Estudi disseny
Tel. 822 22 45 Fax 822 23 05
Ronda Moreta, 59. 08600 BERGA

DE KANTU
SNOWBOARDS
C/ del Balç 5/ tel 654 78 73 27/ 08600 Berga

De divendres a diumenges, vigilies i festius de 17h a tancar
C/ Del Balç 2, Berga
BOHEME
Chillout Cafe

Segons la versió dels òrgans difusors de l'Estat, la principal manera que hi ha d'assegurar la llibertat, la igualtat i la justícia social de totes les persones que conformen la societat, és mitjançant la regulació de tots els àmbits que afecten a les nostres vides.
Regulació que es realitza mitjançant l'Imperi de la Llei. Les lleis dictaminen el què està permès i el què no ho està; imposen valors, principis i conductes. Són una amenaça latent; un xantatge. I com ja se sap, tota forma d'imposició implica dissidència i/o insubordinació (voluntària i/o involuntària) d'algunes de les persones que es veuen afectades per unes decisions sobre les quals no poden decidir. La repressió i la criminalització d'aquestes grups és la principal forma de mantenir l'status quo.
Però com que estem en una suposada democràcia, i s'han de mantenir les aparences, a les lleis hi han de constar també els nostres drets com a ciutadans d'un territori determinat (encara que siguem anarquistes).Uns drets que en molts casos no es respecten, però que en alguns altres si. I en certa manera, les diferents estructures que ens afecten en el nostre dia a dia (les institucions repressives, els comerços, les empreses,...) juguen amb el desconeixement que tenim d'aquests drets per aconseguir el seu objectiu.
Per això creiem important obrir un nou apartat en el Pèsol que consti d'informació sobre la legislació vigent. Informació que permeti visualitzar les injustícies que s'amaguen darrera les lleis. Informació tan teòrica (el què diuen les lleis sobre els nostres drets i deures) com pràctica (com s'apliquen aquestes lleis i quines estratègies s'utilitzen per sobrepassar-les). Per què conèixer les lleis i la seva aplicació és una manera d'afrontar la repressió. Esperem que aquest apartat ens serveixi a tots i a totes.

La identificació

Manresa
R.A.G.E.

La identificació s'entén com aquell procés a través del qual les Forces de Seguretat de l'Estat (FSE) comproven les nostres dades personals.
La L.O. 1/1992 de Protecció de la Seguretat Ciutadana faculta a la policia per requerir la identificació de les persones en l'exercici de les funcions d'indagació i prevenció, sempre que sigui necessari "per l'exercici de les funcions de protecció de la seguretat". És a dir, per què se'ns pugui identificar hi ha d'haver una motivació explícita. Una motivació com ara la prevenció d'un delicte o la sanció d'una infracció. A la pràctica, les identificacions s'utilitzen moltes vegades amb funcions intimidatòries (el típic "sàpigues que t'estem controlant"), criminalitzadores (identificar algú al mig del carrer és una forma de criminalització, per què la gent creu que ha fet quelcom dolent) i/o per donar sensació de control policial (i per tant, de suposada seguretat ciutadana).

En cas d'identificació, tenim dret a demanar el número de placa dels agents que ens l'están realitzant. També tenim dret a demanar pels motius pels quals se'ns està identificant. Les FSE, molt sovint al·ludeixen a factors com les "identificacions aleatòries" o a "tasques rutinàries" (arguments no prou justificats).

Negar-nos a ser identificats està penalitzat. Si ens aturen per tal d'identificar-nos, ens poden restringir momentàniament la llibertat de moviments. Però això no ens priva del dret de telefonar si tenim algun mitjà per fer-ho al nostre abast. Per altra banda, i per norma general, hem de tenir en compte que els "segurates" no formen part de les FSE. Així doncs, per molt que ens demanin el DNI, ens podem negar a identificar-nos. El què poden fer si ens hi neguem però, és avisar a la policia per què ho faci ella.

Només podem ser portats a comissaria per tal de ser identificats si s'han esgotat tots els altres mitjans per fer-ho. A més a més, aquesta privació de llibertat amb el fi d'identificació "només podrà afectar a aquelles persones no identificades de les què raonable i funadament es pugui creure que es troben en disposició de cometre un delicte o sobre aquelles persones que hagin incorregut ja en una infracció administrativa" (STC 341/1993). La retenció a comissaria durarà el temps mínim imprescindible per a la identificació. Tenim dret a saber els motius pels quals se'ns porta a comissaria. Ja a la comissaria, i sempre en cas d'identificació, tenim dret a donar tan sols les dades que consten al nostre DNI (o sigui, que si ens pregunten per altres coses, tenim dret a respondre).

El govern de l'estat promou la deslocalització de les empreses del tèxtil

Sallent
Cirne

Un cop més, un govern d'aquest país demostra de quina part està, del costat del capitalisme sense escrúpols.
Aquest cop és el govern central, i diem segona vegada perquè l'anterior partit governant a la Generalitat de Catalunya ja va animar als empresaris a fer el mateix, concretament el senyor Roca Junyent quan exercia el càrrec de conseller d'indústria va animar als empresaris del tèxtil a traslladar les empreses del sector a països com ara Marroc per guanyar en competivitat.
El resultat de les recomanacions no es van fer esperar, varies de les empreses tèxtils mes importants de Catalunya es van "cremar" accidentalment i, "misteriosament" van reinaugurar les seves fabriques al Marroc i a països del sud-est asiàtic.
Aquest cop l'excusa o motiu que hi al·leguen és la propera liberalització d'aranzels pels productes del tèxtil que venen de la Xina i d'altres països amb vies de desenvolupament, concretament els caps pensants "conviden" als empresaris a traslladar a altres països del tercer món els processos mes intensius de fabricació i mantenir en el país les fases de més valor afegit, com són el disseny, la distribució, la comercialització i la investigació.
Tenen la cara de dir que això no suposarà la destrucció de llocs de treball i, com sempre, els sindicats del regim (CCOO i UGT) hi estan d'acord.
A més a més, les empreses rebran ajuts destinats a la investigació, deduccions tributaries de l'impost de societats i subvencions amb interès zero. D'aquestes últimes s'en podran beneficiar empreses, agrupacions empresarials, entitats i centres tecnològics sempre que siguin sense ànim de lucre i enfocades a la investigació en el sector.
En raó els sindicats i estan d'acord!, ells també tindran la seva part del pastel.
No en diuen res de res dels milers de treballadors/res que perdran el seu lloc de treball durant l'any 2005. Si ja el sector del tèxtil emplea majoritàriament dones per les fases de producció intensiva, amb sous anormalment baixos, poques perspectives de formació i condicions laborals quasi esclavistes en bastants casos. Jo personalment he vist tallers il·legals de confecció allotjats en garatges a on treballaven a baix dones -no necessàriament immigrants- i, en un altell de fusta, nens. Aquests tallers treballaven per firmes molt conegudes i no precisament barates.
El govern matitza que les empreses es poden traslladar o bé subcontractar aquestes feines, és que no ho fan ara? Totes les grans empreses del sector tenen aquestes fases de producció a països com Pakistan, la Índia, Marroc o Xina i són les que realment generen la gran majoria de beneficis.
Per exemple, l'empresa Stradivarius va establir el seu centre de distribució a Sallent. El macromagatzem emplea a poc més de 100 treballadors i la producció emmagatzemada l'han produït varis milers d'obres de fàbriques subcontractades de l'Índia. Moltísima gent de Sallent recorda quan el tèxtil de les fàbriques del terme ocupava a quasi el 80% de les dones del poble i a bastantes d'altres pobles veïns.
Com sempre, els governs "democràtics" siguin del color que siguin, sempre treballen pels mateixos, pel capital qui és en realitat qui governa el món.

Torcidos Ibéricos, desfilant pobles

La empresa te previst acomiadar 67 treballadors de Castellbell i 11 de Puigreig

Castelbell i el Vilar

Farriols

La patronal de Torcidos Ibéricos S.A., instal·lada a Castellbell i el Vilar i a Puig-reig, amb 198 treballadores i treballadors, ha tornat a presentar un expedient de regulació de treball (el famós ERE) que pretén fer fora 78 persones, el que representa el 40% de la plantilla, amb la intenció de pal·liar els 18 milions d'euros que deuen.

Hem dit que ha tornat perquè la història recent de l'empresa és una història negre per la classe treballadora. Torcidos, que en altres temps era el pilar econòmic bàsic de Castellbell, ja es va veure implicada en un escàndol de subvencions, quan al Ministeri d'Indústria Josep Piqué n'era al càrrec. L'empresa va rebre 198 milions de pessetes, una subvenció que, en principi, anava destinada com ajuda a la mineria i sospitosament va acabar al tèxtil.

Però no s'acaba aquí! El 15 d'abril d'enguany l'empresa va presentar suspensió de pagaments, amb uns deutes de 18 milions d'euros i per aquest motiu al maig la patronal i el comitè d'empresa arribaren a un acord de suspensió temporal de feina per evitar, així, una reducció de plantilla. Però al cap de dos mesos i escaig l'empresa presenta un expedient de regulació de treball que posa al carrer a 47 treballadores i treballadors. I ara, tornem-hi, 78 més!

Les mobilitzacions han estat una mica tímides. Manifestació a Barcelona tallant el trànsit, a Manresa - amb motiu de la fira - i el passat 1 de desembre vagues parcials per torns a les plantes de Castellbell i Puigreig. Per què van assistir 150 persones a la manifestació de Manresa si a l'empresa treballen 198? On queda la consciència de classe si ni tant sòls donem suport a aquests actes?

Torcidos Ibéricos és una més. Abans han estat Carner d' Igualada, BONSER a Navàs, Galler a Monistrol de Calders i Tèxtil Riba a Sant Joan de Vilatorrada i al tancament de l'edició, no es veu clar el futur de Mitasa, de Castellar de N'Hug, que depèn exclusivament dels seus creditors. Expedients de Regulació de Feina, deslocalitzacions i tancaments.
I la liberalització del mercat tèxtil està prevista pels inicis de l'any vinent! Que no ens passi res.

Última hora

Pel que sembla dimarts dia 14 de desembre l'empresa va fer l'última oferta sobre l'expedient de regulació i finalment es votà a favor.
Els resultats foren que un total del 64,96% dels obrers votaren a favor mentres que un 31% en contra. La resta foren vots en blanc.
L'última oferta de l'empresa era que no es farien fora els 78 treballadors que s'havia dit en principi, sinó que s'eliminarien un total de entre 45 i 48 llocs de treball.
Així ens trobem un altre cop amb la ja quotidiana insolidaritat obrera.
Sembla ser que el més important es salvar el cul d'un mateix, però ja es vorà què pasa quan tots aquests obrers que han votat a favor sense lluitar s'en vagin al carrer amb el següent expedient de regulació de personal.

Precisament l'empresa va signar el 9 d'abril de 2002 un conveni internacional promugut l'any 1999 pel secretari general de l'ONU, Kofi Annan, enomenat Pacte Mundial (Global Compact). És una iniciativa de compromís ètic destinada a que les empreses integrin dins la seva estratègia i operacions, uns determinats principis de conducta i d'acció en matèria de Drets Humans, Relacions Laborals i Medi Ambient.
Els fets actuals demostren el nivell de cinisme de la direcció, ho es que ja estaven preparant la deslocalització de la mateixa?. De totes menes, el seu comportament deixa seriosos dubtes sobre el sentit ètic de les seves accions

La Cámara de Comercio e Indústria y los pequeños autónomos

Sallent

El Único

Me pregunto qué tengo yo que ver con la cámara de comercio e industria de Manresa y ¿por qué tengo que pagar una cuota cada año de manera obligatoria del 0.15% sobre la base del IRPF para dicha cámara?

Soy un obrero trabajador que ante la precariedad laboral existente y harto de contratos, contratillos y contratejos de las empresas de estos "muy honorables y respetables" ladrones de guante blanco que componen la cámara de comercio, decidí como vía de escape hacerme autónomo para ver si era capaz de sobrevivir de esta manera. El ser autónomo y sin ningún trabajador a mi cargo para nada ha afectado mi conciencia de clase, y no entra en mi cabeza que ellos explotadores y yo explotado podamos estar en una misma organización metidos en el mismo saco. Y no soy yo solo, pues otros autónomos con los que he hablado tampoco entienden qué tienen que ver con la cámara ni qué beneficios les comporta el cotizar a la misma (por supuesto que cotizar a la cámara no comporta para nada el participar en ninguna clase de toma de decisiones ni elección de nadie).

El ser autónomo y sin ningún trabajador a mi cargo para nada ha afectado mi conciencia de clase, y no entra en mi cabeza que ellos explotadores y yo explotado podamos estar en una misma organización, metidos en el mismo saco

No nos invitan a sus almuerzos camerales (no se si habrán llegado a ser tan cínicos como para llamarles almuerzos de trabajo), la verdad es que de poco nos servirían a los autónomos estos almuerzos a parte de llenar la tripa, pues los invitados que suelen traer son personajes de la economía, finanzas, política, o alguna institución; su economía, sus finanzas, su política y sus instituciones, completamente opuestas a las de autónomos y obreros.

Tampoco se nos invita a viajar al extranjero acompañando a presidentes ya sea de la Generalitat o del Gobierno Central, imaginamos que para sus negocietes y montar empresas en esos países donde la carne de obrero es más barata. Y todo esto a gastos pagados por la administración publica, o sea: todos nosotros.

Se les olvidó invitarnos al museo de la técnica el pasado 11 de noviembre a la concesión de los premios cámara 2004. Comprendemos que es un atrevimiento por nuestra parte, como simples autónomos que cotizamos a la fuerza a la cámara, el pretender codearnos con tan altas personalidades, y más contando con los herederos de la corona como invitados. Hemos de reconocer que no poseemos ni el glamour, ni los vestidos de gala, ni los perfumes ni peluqueros para tan alta celebración. Somos conocedores de que los 400 invitados adularon y babosearon hasta el extremo a los muy demócratas herederos de la corona por la gracia del Caudillo Generalísimo Franco, al que también en su día adoraron y babosearon los empresarios del Bages, todos ellos personas muy "democráticas y respetables", que como no podía ser de otra manera llevan la patria y la bandera metidos en la billetera.
En cuanto al nombre de los premios propongo que sea cambiado "Premios Cámara" por "Premios Juan Palomo" ya que entre ellos se lo guisan y se lo comen solitos.

Se ve que el negocio de estos mangantes de la cámara funciona, y como muestra un botón: a pesar de que el precio de la vivienda está por las nubes, la cámara ha podido comprar e inaugurar su sede en la segunda planta del emblemático y céntrico edificio de Can Jorba. Esperamos que se nos invite a la misma y se nos diga qué parte ha sido pagada con nuestras cotizaciones forzosas.

Señores ladrones de guante blanco de la cámara, sólo espero que algún día podamos pasar cuentas con ustedes y con sus amigos, esos políticos que hacen legal el privilegio de aprovecharse de muchos pequeños autónomos que honradamente y con mucho sacrificio intentamos salir adelante en esta sociedad profundamente injusta.

Las listas negras

Berga
Un Republicano Federal

Durante mis viajes por el sur de Francia, a mediados de los años 70, de visita a los veteranos militantes de la CNT, como Ramonet, Ester..., con la intención de reorganizar nuevamente la comarca, manteníamos todo tipos de conversaciones.

Jaume Farguell, antic cacic de Berga

Ellos siempre me advirtieron que en la comarca del Berguedà la manera más fácil que los amos tenían para deshacerse de los sindicalistas más cualificados era someterlos a la prueba "de la cruz", o sea negarles el pan y el trabajo. Que lo tuviéramos muy en cuenta porqué ellos lo habían padecido durante los años 30.

A finales de los 70 y principios de los 80 estas predicciones se cumplieron. Los militantes más comprometidos de la CNT, fueron sometidos a un férreo marcaje que consistía en negarles el pan y el trabajo, en cualquier empresa de la comarca. ¿El porqué de esta actitud patronal? La CNT era temida por las clases dirigentes de la comarca y en especial por los de Berga.

La candidatura electoral por Berga y Catalunya que concurrió a las elecciones municipales de 1979 bajo el manto encubridor del abogado Jaume Farguell i Sitges aglutinaba los restos sociológicos del franquismo: antiguos colaboracionistas del movimiento apadrinados por Acción Católica -brazo armado del franquismo- y los desertores de la camisa azul y de la borla requeté reconvertidos en separatistas monárquicos

La candidatura electoral por Berga y Catalunya que concurrió a las elecciones municipales de 1979 bajo el manto encubridor del abogado Jaume Farguell i Sitges aglutinaba los restos sociológicos del franquismo: antiguos colaboracionistas del movimiento apadrinados por Acción Católica -brazo armado del franquismo- y los desertores de la camisa azul y de la borla requeté reconvertidos en separatistas monárquicos. Todos estos colectivos con su pasividad y con su complicidad con el régimen de los africanistas habían propiciado que Franco se eternizara en el poder hasta su muerte. Habían aprovechado valerosamente todas las ventajas económicas que el régimen franquista les había concedido: monopolios, aranceles, enchufes, etc. Este fenómeno sociológico era el principal capital que el franquismo tenia en Catalunya. La clase media catalana había preferido el botijo franquista a la camisa sudorienta del exilio largo y estrecho. Luego vendrían los belenes con sus "caganers", dónde se podía soñar con una Catalunya libre y soberana llena de curas, de medias tinta y de sardanistas en sillas de ruedas, todo un poema de cobardía. El pequeño franquito se murió en la cama soñando que iba al cielo desde el Monasterio de Montserrat. El separatismo de última hora había propiciado que Franco se encontrara en el limbo, esperando su beatificación.

Muerto el amo de Catalunya, la CNT emprende de nuevo a finales de los 70 su reconstrucción y fue espectacular. La organización confederal experimentó un crecimiento desbordante, que hizo saltar todas las alarmas de los poderes de la sociedad catalana. Tanto el sistema financiero como Fomento eran conscientes de que una CNT fuerte y organizada supondría un grave problema para sus proyectos futuros. El sistema gobernante tenia informes muy fidedignos de que la CNT era la única central sindical capaz de crear una organización obrera operativa y resolutiva que no iba a someterse a las presiones de los poderes fácticos.

Para debilitar al sindicato confederal las fuerzas anti-CNT diseñaron con paciencia un plan de acoso y derribo dirigido a los militantes de la confederación. Éste plan nada simpático para los sindicalistas había previsto que la manera más bonita, buena y barata era la de institucionalizar el "pacto del hambre". Todo sindicalista atrevido "no encontrará trabajo en la comarca y se le negará el pan y la sal y el derecho a residir en la comarca con el esfuerzo del sudor de su frente". En Berga el entorno de Farguell asumió esta misión y urdió una estrategia que consistía en dos puntos concretos. Primero aplicar el paco del hambre a los militantes de la CNT i segundo enchufar por vía directa a la familia y parientes como a los más agraciados del partido y su entorno.

Fargell y sus impidieron y boicotearon a los militantes de la CNT en el Ayuntamiento de Berga, Hospital y demás instituciones de ls administración. Estas listas negras se elaboraron "por Dios y por Catalunya"

Las empresas de la comarca colocaron un cartel luminoso "de que no hay trabajo para l@s militantes de la CNT". Esta situación originó el exilio forzoso de los militantes más comprometidos de la CNT, obligandoles a tener que abandonar la comarca para poder ganarse el pan y la sal con la que alimentar su devaluado cuerpo. La CNT presentó sus quejas al inmaculado alcalde de Berga don Jaume Farguell i Sitges, pero este desde las alturas no hizo el menor caso.

Farguell y sus muchachos impidieron y boicotearon a los militantes de CNT en el ayuntamiento de Berga, Hospital y demás instituciones de la administración. Éstas listas negras se elaboraron "por Dios y por Catalunya, pero sin olvidar el bolsillo". Muchos de los militantes que padecieron esta persecución adquirieron graves dolencias, algunos incluso tuvieron que soportar largas enfermedades psiquicas, de las que no se recuperaran nunca, otros tuvieron más suerte y aguantaron mejor el chaparrón.

Farguell y su entorno creyó que la CNT había desaparecido , sin embargo con el paso del tiempo lo libertario continúa vivito y coleando en la comarca, para disgusto de los padres de la patria.

La CNT pactó con Farguell en 1979 unos acuerdos concretos y precisos. La CNT cumplió su parte y confió en la honestidad y honradez de Farguell. Éste y los suyos no cumplieron lo pactado y además intentaron a las primeras de cambio liquidar a la CNT. Farguell y su entorno debe tener muy en cuenta que la CNT y afines ni olvidan ni perdonan. Y desde entonces los créditos de la deuda se han multiplicado.

L'espai anarquista

Navarcles
Hiram Gascoigne

Fa poc llegia en la revista Descobrir Catalunya, en el seu número del passat novembre (81), que la barraca del delta de l'Ebre respon amb escreix als criteris actuals de sostenibilitat: pel material emprat (del tot reciclable: palla, fusta, fang,..) i d'integració visual en l'entorn; alhora que permet un benestar físic i mental en els seus habitants del tot envejable respecte als actuals habitatges. Però que actualment, les de nova construcció i per imposicions legals, les destinades a habitatge precisen del concurs d'una empresa extintora: ha de procurar-hi una capa de material ignífug damunt la palla, instal·lar-hi aigua corrent, fer-hi fonaments,.. A més de disposar de tots els permisos i llicències necessaris pels quals s'ha de pagar i s'embutxaquen l'administració estatal, el col·legi d'arquitectes,... El mateix pot dir-se per les bordes i orris dels Pirineus, de les barraques de vinya de la Catalunya Central o de les barraques de l'horta valenciana, entre d'altres construccions populars.

Això em va fer pensar en dos textos que vaig tenir ocasió de conèixer. Un és el "Mini-manual del urbanista anarquista", escrit per Sam Blower, un estudiant d'arquitectura de Sci-Arc (Los Angeles), i l'altre és el "Manifiesto del enmohecimiento" de Friederich Hundertwasser, estudiant de l'Escola d'Arquitectura de la Universitat de Califòrnia (Berkeley).

El primer constata com els/les arquitectes i urbanistes, conscientment o inconscientment, actuen de manera sistemàtica en aliança amb el poder de l'Estat o de l'empresa privada. Proposa en contraposició una pràctica arquitectònica aliada amb aquells els punts de vista i aspiracions dels/les quals mai són tinguts en compte en els processos de presa de decisions i construcció dels habitatges i dels nuclis de població. Els plantejaments, tàctics, del mini-manual són els de la guerrilla: nomadisme, coneixement mil·limètric del lloc, estreta vinculació amb les comunitats locals i subversió dels espais del poder.

El segon posa de manifest com les edificacions i ciutats dissenyades pels/les arquitectes i urbanistes són presons físiques i morals per a les persones destinades a viure-hi de manera alineada, estupiditzada i aferrada a la idea del confort. Per contra proposa que no hauria d'imposar-se cap mena de restricció al desig individual de construir d'acord amb les necessitats, gustos, preferències,...del que l'ha d'habitar i d'aquesta manera cadascú seria responsable del lloc on viu.

Els/les tècnics/ques de l'habitatge i l'espai s'hi oposen, evidentment, argumentant que les persones no preparades no són capaces de dissenyar i construir en el lloc adequat i l'habitatge adequat. Això, no ens deixem enganyar, és un parany. Per una banda, hi ha la qüestió de l'adequació: adequat a què, a qui i per a què. L'arquitecte/a i/o el seu disseny no té cap relació afectiva ni física amb l'edifici, ja que ell/a no és qui hi ha de viure; és més, en molts casos no poden ni seleccionar ni predir quins seran els futurs inquilins. És a dir, és adequat segons els seus gustos i a les imposicions legals i tècniques que procedeixen de l'Estat i de la institució que els/les ha format (la universitat). Per altra banda, ¿és que des del mateix moment que les persones tenen la necessitat d'un habitatge han existit arquitectes i urbanistes? Com a molt fa dos segles que existeixen i la humanitat fa milers d'anys que viu sense ellxs. Com s'explica doncs que, per exemple, la casa dels meus avis fos construïda al segle XVIII sense cap arquitecte i encara no hagi caigut?

En una cosa, però, tenen raó: si ara mateix podéssim dissenyar i construir és possible que l'edificació no fos estable i que s'esfondrés. Però això no justifica que estiguem exclosos de construir. La responsabilitat de la nostra ignorància recau, de fet, sobre aquests/es tècnics/ques que van apropiar-se d'uns coneixements desenvolupats pel conjunt de la humanitat i que

eren transmesos fins al moment de ser apropiats, per després negar-nos-en a no ser que ens convertim en tecnòcrates. Per tant, com s'explica en el "Minimanual" no s'ha de rebutjar a recuperar aquests coneixements, sinó que per poder posar en pràctica allò que diu el "Manifest" cal que els/les arquitectes i urbanistes anarquistes puguin tornar la capacitat de dissenyar i construir a aquellxs que se'ls ha usurpat, a aquellxs que no se'ns té en compte.

Aquesta tecnocràcia i la institució que la forma i la perpetua sens dubte no existiria si no fos que resulta una peça fonamental en l'aparell de l'estat-capital, una peça, com diria Lewis Munford, de la megamàquina. El domini i la subjugació no només s'exerceix monopolitzant la força a través dels exèrcits i policies, apropiant-se de l'excedent de la producció mitjançant el sistema capitalista, eliminant la consciència individual per mitjà de l'Església, l'escola o la televisió, sinó que també s'exerceix per mitjà de la percepció que s'obté de l'espai: un espai ampli transmet llibertat però, per contra, un de petit i tancat transmet reclusió; un espai heterogeni reflexa llibertat individual i col·lectiva però, per contra, la iteració d'espais homogenis només subjugació a un únic estil, un únic model,...

D'aquesta manera, tant important és recuperar la capacitat de dissenyar i construir els nostres propis espais com adquirir percepcions i experiències ambientals en consonància a aquest disseny i construcció; és a dir, ambdós fets estan relacionats de manera subjacent i són, a la pràctica, indispensables l'un de l'altre. Aquesta recuperació i adquisició no només suposa (i és molt) destruir el poder sinó que també actuar com a persones i no com a peces al servei de l'Estat i del capital.

De maneres d'alliberar-nos d'aquesta imposició n'hi ha algunes, que aquí, per qüestions d'espai, no poden comentar-se totes. Però si que cal fer esment, almenys, d'una de les més importants en l'actualitat: l'okupació d'edificis. L'okupació no només representa la posta en pràctica del dret a l'habitatge, sinó que, també, és l'alliberació d'un espai sense utilitzar de les urpes de l'administració estatal i l'empresa privada, de l'especulació econòmica o de l'oblit per part del seu/va propietari/a. Pot pensar-se que en aquest cas no hi ha possibilitat física de dissenyar i construir l'espai, però la recuperació no ha de perquè procedir d'una nova construcció. És més, construir de nou i ocupar més espai per a la construcció és, de fet, una premissa per a la perpetuació del sistema capitalista (és així, en part, com s'expliquen la proliferació d'urbanitzacions de segona i tercera residència). En el cas de l'okupació, com deia Sam Blower, la recuperació pot provindre de la subversió de l'espai: és a dir, la seva rehabilitació per part dels nous habitants d'acord als seus gustos i necessitats i creant, doncs, una nova percepció tant en ellxs com a la resta de la població. En Friederich ho deia de la següent manera: "pintar la fachada hasta donde sus brazos alcancen, de color de rosa, de modo que todo el mundo que pasase por la calle pudiera ver que allí vive un hombre que se distingue".

L'Estat en oposar-se a l'okupació lluita, doncs, en defensa de la propietat privada (del robatori per part de l'estat i el capital) i en contra de la subversió, de la llibertat i de la percepció d'aquesta en espais quotidians com són l'habitatge i l'espai públic (la façana dels habitatges). Per la seva banda, la tecnocràcia ho fa en defensa del seu dret (també robat) de determinar les qüestions tècniques (el coneixement) relatives a l'habitatge i a l'espai.

Federació o xarxa? un aspecte organitzatiu de *El pèsol negre*

Navarcles
Hiram Gascoigne

L'anarquista manresà Pedro Flores sempre li va agradar d'anomenar al conjunt format per les comarques del Bages i del Berguedà com a l'Alt Llobregat i Cardoner, designació territorial que adoptem a partir d'aquest número del Pèsol Negre. Per aquells/es anarquistes, com Pedro Flores, de finals del XIX i del primer terç del XX, aquest àmbit territorial s'hauria d'organitzar, en el si d'una societat lliure, federalment partint d'un conjunt de federacions locals. Aquest concepte d'organització horitzontal, present en les propostes de J.Proudhon i P.Kropotkin, van tenir una àmplia acceptació dins de l'anarquisme ibèric, sobretot en aquell de tendència anarcosindicalista. I encara avui continua sent acceptat pel conjunt d'anarcosindicats. Alhora que també és la base de la proposta d'organització territorial i orgànica de l'actual municipalisme llibertari de M.Bookchin.

El federalisme es mostrava com una de les millors estratègies enfront d'una estructura centralitzada, rígida i vertical que sovint feia a l'Estat ineficient i inoperant, alhora que permetia a les persones ser els responsables de la lluita pels seus drets i contra la megamàquina.

Ens trobem amb una estructura quasi omnipotent i omnipresent, de tal manera que el sistema federalista ha demostrat posseir dues debilitats, una de caràcter intern i una altra d'extern. Internament, aquesta organització, tot i la seva horitzontalitat, pot desembocar en una certa rigidesa.

Amb el temps, però, l'Estat ha corregit aquestes febleses i avui ens trobem amb una estructura quasi omnipotent i omnipresent, de tal manera que el sistema federalista ha demostrat posseir dues debilitats, una de caràcter intern i una altra d'extern. Internament, aquesta organització, tot i la seva horitzontalitat, pot desembocar en una certa rigidesa. Aquest fet, per una banda, enlenteix els processos i les preses de decisions, convertint aquesta estratègia en poc pràctica quan es requereix una major agilitat, i per l'altra, tendeix a mantenir la megamàquina en el si del moviment àcrata; no per altres raons s'ha acabat titllant a l'anarcosindicalisme o al municipalisme llibertari com a anarquisme d'estat.

En conjunció a aquesta debilitat interna, l'estructura federativa es mostra vulnerable enfront de l'Estat en una situació de doble poder sobre un mateix territori. Vulnerable en el sentit que la rigidesa la fa visible i, per tant, l'Estat sap a on i a qui reprimir.

Per tal d'alliberar-se, doncs, d'aquestes febleses i d'actuar de manera més efectiva contra l'Estat i el conjunt de la megamàquina s'han proposat noves estratègies. Fins al moment, una de les més utilitzades és la formació de xarxes informals, sobretot en casos en els que el moviment anarquista no està tan subjecte al territori i a la societat. Aquest és el cas de la situació de l'anarquisme en el Bages i el Berguedà i, per tant, de com s'ha construït i continua construint-se aquesta publicació llibertària.

Paradoxalment aquestes xarxes són la subversió d'aquelles estratègies empreses per les multinacionals arran de la crisi del capitalisme dels anys 70 i 80, i que actualment l'Estat també intenta assumir.

L'existència de les xarxes es deu a la pròpia estructura d'aquestes, que es centra més en l'autonomia de cada comunitat, col·lectiu i individualitat i en la solidaritat entre els/les membres, que no pas en l'organització i l'acció col·lectiva, característiques més pròpies de la federació. No és només una qüestió de noms o teories, és un qüestió de pràctica. Encara que, la veritat, la diferència entre federació i xarxa resulta a vegades molt tènue.

Com comprendreu, la pròpia viabilitat d'aquesta xarxa ens obliga a mostrar-nos invisibles tant en l'espai com en el temps, tal i com proposa l'anarquista musulmà Hakim Bey, enfront d'un Estat que reprimeix qualsevol dissidència i que, evidentment, destrueix qualsevol intent d'alliberar-nos, perquè la llibertat de consciència, l'autogestió, el lliurepensament, el consum responsable, la crítica,...(temes precisament del dossier central d'aquest Pèsol) fa trontollar els pilars sobre els quals la megamàquina se sustenta. És més, el cas del Pèsol és especial, ja que allibera el coneixement i la informació de manera horitzontal, fet que posa en perill el monopoli de la informació que pretén imposar l'Estat-capital.

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

Bicilindrics
Bi.cilindrics, s.c.p.
C/ Raval, s/n
08272 Sant Fruitós de Bages
Telèfon i fax: 93 876 03 09
Especialitat en Moto Guzzi
Fanàtics de les OSSA i DUCATI
Servei DERBI i KAWASAKI
Mòbil: 639 11 25 58
web: http://personal2.redestb.es/bi.cilindrics
Persona de contacte: Pep.

Forn Jorba
PRODUCTES NATURALS
C/ Mossen Jacint Verdaguer, 46
Manresa
tel. 93873 13 50

CAFE-BAR
Caracas
CARRER DE LAS PIQUES, 17
MANRESA

Bar Porró
c/Major (Manresa)

Envieu-me les vostres col·laboracions!

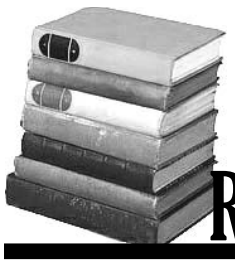

Ressenyes

ANARQUISMO Y EDUCACIÓN

F.Jose perez Noa. FAL

Berga

M.

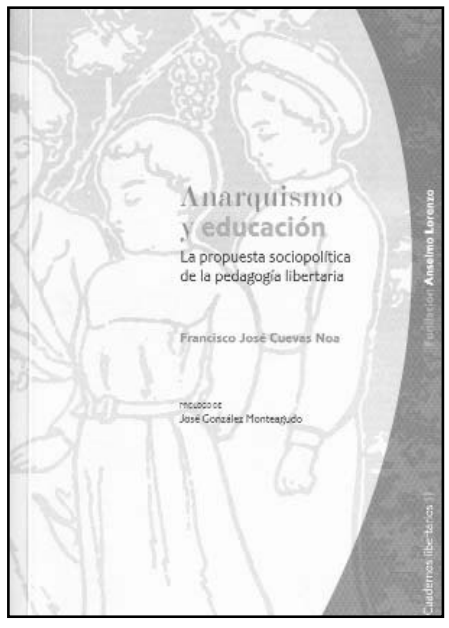

La Fundación Anselmo Lorenzo (FAL) és el gran referent espanyol en quant a la difusió i edició d'obres llibertaries, sobretot referents a l'art i la cultura. Aquesta tracta d'una de les grans aportacions de l'anarquisme: l'educació. ¿Perquè l'educació? Una de les característiques de la revolució social llibertària -com s'explica al llibre- és la voluntat de canvi total i absolut de la societat (no només a nivell sòcio-econòmic); per tant, l'educació és part importantíssima del procés de transformació social.

El llibre es divideix en dos grans blocs, un dedicat a la teoria, filosofia i història anarquistes (prescindible, però acceptable per a un primer acostament a l'anarquisme); i un dedicat ja plenament a l'educació.

En aquest segon bloc se'ns mostren les dues principals línies de la pedagogia llibertària (sociopolítica i no directiva) i es fa un repàs a les diferents aportacions històriques de l'anarquisme -i afins- a la pedagogia, des de les primeres borses de treball fins a experiències encara en funcionament, com l'Escola Paideia de Mèrida, passant per l'Escola de Yasnaia Poliana de Tolstoi, l'Orfanat de Cempuis, l'Escola Moderna de Francesc Ferrer Guàrdia, l'Escola de Summerhill, la Comuna Uno, etc.

I, finalment, acaba amb les conclusions, defensant la línia sociopolítica de la pedagogia llibertària. Punt, personalment, que no comparteixo, ja que em trobo més còmode i coherent en la línia no directiva, doncs la línia sociopolítica no deixa de ser dogmàtica i autoritària. Però bé, que cada lector n'extregui les seves conclusions. Lliurepensament per sobre de tot!!. El llibre el podeu trobar en locals de distribució alternatius; a Berga, al Centre d'Estudis Josep Ester Borràs (c/ del balç, 4).

COMO SI YO NO ESTUVIERA

Slavenka Drakulic

Berga

M.

Slavenka Drakulic és una periodista, assagista i novel·lista croata, d'una terra -els balcans- que ens cau molt a prop, però tan lluny... . Què en sabem dels Balcans? Guerra, destrucció, imatges i històries viscudes per persones humanes que ens han arribat banalitzades i distorsionades.

Centenars d'entrevistes, de testimonis i experiències duríssimes, frapants, de dones víctimes de la guerra als balcans el 1992, són el punt de partida d'una novel·la que posa sobre la taula un dels darrers grans horrors del segle XX. I ho fa en primera persona i des de dins, amb tal clarividència que de seguida oblidem que el personatge i els fets no són reals, sinó una elaboració a partir de diferents realitats i un evident procés d'identificació i interiorització per part de l'autora, que es fica en la pell del personatge. Una obra sobre els horrors que és capaç de cometre la humanitat, a la manera de Si això és un home (Primo Levi) o Huye, hombre, huye (Xosé Tarrío), obres que es podrien adscriure al gènere de terror sense cap mena de pudor.

S. és bòsnia i està en un hospital d'Estocolm on acaba de parir un nadó. Però només sent indiferència, fins i tot s'imagina sufocant-lo amb una manta; abans que nasqués ja ho havia disposat tot per tal que fos donat en adopció. Des d'aquest llit de l'hospital, S. recorda l'estiu de 1992, quan els soldats serbis van ocupar el poble on vivia i treballava de mestra, i va començar el seu drama, un drama que la va portar a l'apatia i a dubtar de sí mateixa, de la pròpia identitat, de la realitat de tota la seva vida anterior.

Però si hi ha alguna veritat que es pugui trobar en aquesta obra és la de la irracionalitat a què pot arribar l'home, a la violència i l'odi, que només faran que generar més violència i més odi, en una espiral creixent i interminable.

Un muchacho las oye y dice: "Cuando sea mayor, mataré a todos los serbios así." Levanta el brazo y apunta como si disparase a alguien a poca distancia. Los adultos guardan silencio. S. sabe que el chico vio cómo asesinaban a su hermano mayor precisamente así. A esa mano pequeña sólo le falta el arma, el resto ya está ahí. No importa a qué país vaya, algún día ese niño cumplirá su propósito. S. sale de la habitación y respira, el aire es cortante como un cuchillo. Una generación de ese cuarto ya ha terminado su vida y la ha reducido a recuerdos. La siguiente crecerá con el deseo de vengarse. Como si todos fueran ya cadáveres vivientes, piensa S. De repente, siente un sabor amargo en la boca.

Editat per Anagrama. Barcelona, 2001. L'original fou editat el 1999.

Agenda llibertària

Dijous 23 de desembre, 19h a la plaça Urquinaona de Bcn

-Manifestació "Roger assassinat, prou impunitat feixista ni policial, ni oblidem ni perdonem"

JORNADES CONTRA LA PRESÓ, MANRESA

Dissabte 18 a les 17H al centre La Kampana

- xerrada "Les presons, l'estat de la qüestió" a càrrec d'un membre de l'Observatori.

Diumenge 19 a les 19h a la plaça sant Domènec

- Concentració de les torxes en solidaritat amb les persones preses.

Dimecres 5 Gener 2005, 12h

- Trobada al cementiri de Sant Celoni en record del company **Quico Sabaté.**

Francesc Sabaté i Llopart
- L'Hospitalet de Llobregat, Barcelonès 1913
- Sant Celoni, Vallès Oriental 1960

Per arribar a **Sant Celoni**
carretera C-35
Renfe- Rodalies Barcelona "2" Direcció Macanet-Massanes.

Mes informacio a:
www.sindominio.net/marxa-maquis

NOVA AGENDA 2005
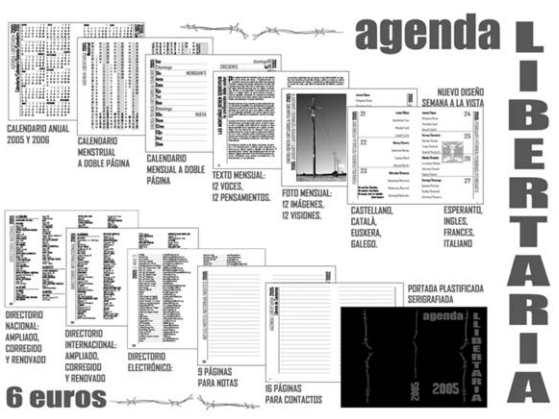
Mantenim endavant aquest projecte. Renovant-lo amb un nou disseny, una nova paginació, noves seccions, continguts actualitzats... Y tot això, mantenint el compromís de la AGENDA LIBERTARIA: ser una eina útil de treball per a las individualitats que l'adquireixen i un intercanvi solidari amb els col·lectius antiautoritaris que las distribueixen.